

Poštnina plačana v gotovini

Bogoljub



April 1933

VSEBINA:

Razprave: Prerajeni iz vode in Duha. (Dr. Fr. Jaklič.) — Edino pravi napredek. (Dr. A. Zdešar. C. M.) — O sv. daritvi. (V. Vodušek.) — Po zvitih potih... (J. Volc.) — Pogumni otroci. — Kaj je lepega po svetu. — Pesem: Marija govori z Jezusom. — Na cilju: Učiteljica ponižanih. — Na Marijinih potih: Pri družbi v službi. (J. Langerholz.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini, Marijine družine. — Katoliška akcija. — Duhovne vaje. — Razno. — Naše slike. — Odgovori. — Dobre knjige. — Odpustki.

Cena »Bogoljubu«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki — 50 Dol.

Spisi, prošnje, zahvale, vprašanja se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« do 8. vsakega meseca. Vse drugo gre na naslov upravnništva »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za april 1933.

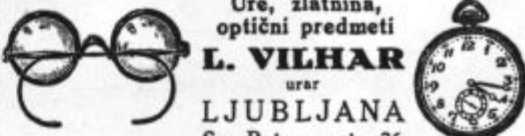
Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu
Zgledno življenje katoličanov. | Spreobrnjenje indijskih narodov.

Mesečni zavetnik: sv. Katarina Sijenska (30).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Sobota	Hugon škof	Velikonočne spovedi	Konjšica	Gomilsko
2 Nedelja	5. post. (tíha)	Letošnje sveto leto	Sv. Trojica n. C.	Reka
3 Poned.	Rihard škof	Delo katoliške akcije	Preddvor	Konjice
4 Torek	Izidor š. c. uč.	Verske organizacije	Nem. Loka	"
5 Sreda	Vincenc Fer. sp.	Vojaki, orožniki, uradniki	Dobrepolje	"
6 Četrtek	Šikst I. p. m.	Kraljevanje Srca Jez.	Leskovica	Prihova
7 Petek	Žalostna M. B.	Junaštvo v trpljenju	Zaplana	"
8 Sobota	Januarij spozn.	Zakrknjeni grešniki	Suhorija	Čadram
9 Nedelja	6. post. (cvetna)	Ponižanje sovražnikov sv. Cerkve	Brezje	"
10 Poned.	Ezekijel prerok	Rusija, Španija, Mehika	Podbrezje	Loče
11 Torek	Leon I. p. c. uč.	Radi vere preganjani	Blagovica	"
12 Sreda	Julij papež	Pogostno sv. obhajilo	Vrhnik	Š. Kunigunda
13 Četrtek	Vel. četrtek	Jubilejna sv. ura	Vrhpolje p. M.	Špitalič
14 Petek	Vel. petek	Zahvala za odrešenje	Sv. Lenart	Zreče
15 Sobota	Vel. sobota	Duše — žrtve Srca Jezus.	Kamnik	"
16 Nedelja	Velika noč	Zmaga sv. Cerkve	Kranj	Žiče
17 Poned.	Vel. ponedeljek	Sv. oče in škofje	Motnik	Skomarje
18 Torek	Apolonij muč.	Vernost naše mladine	Šturije	Stranice
19 Sreda	Leon IX. papež	Naši možje in fantje	Št. Jurje p. Šm.	Kebelj
20 Četrtek	Marcelin škof	Naše žene in dekleta	Ihan	Sv. Jernej p. L.
21 Petek	Anzelm š. c. uč.	Duhovniki in bogoslovci	Dobrníč	Vel. Nedelja
22 Sobota	Soter i, Gaj pp. muč.	Redovniki in redovnice	Gorje	"
23 Nedelja	1. povelík. (bela)	Letošnji prvoobhajanci	Šmihel sam.	Ormož
24 Poned.	Jurij mučenec	Katoliški tisk	Stara Loka	Ormož boln.
25 Torek	Marko apostol	Blagoslov na polju	Cerklje	Središče
26 Sreda	M. B. dobr. svéta	Naše Marijine družbe	Podgrad	Sv. Miklavž Or.
27 Četrtek	Peter Kaniz. c. uč.	Misijonsko delo	Nevlje	Svetinje
28 Petek	Pavel od Križa sp.	Versko življenje pri izseljencih	Čatež ob S.	Sv. Tomaž V. N.
29 Sobota	Peter mučenec	Mednarodni mir	Št. Jurij p. K.	Sv. Boltenk
30 Nedelja	2. povel. Katar. S.	Bolniki. Ta mesec umrli.	Stari trg p. L.	Sv. Lenart

Najceneje in najbolje kupite raznovrstne
ženske in moške čevlje
domačega izdelka, kakor tudi copate, nogavice, rokavice, predpasnike, razno perilo in pletenine v trgovini pri
Pavla Videmšek, Ljubljana, Sv. Petra c. 19

Ure, zlatnina, optični predmeti
L. VILHAR
URAR
LJUBLJANA
Sv. Petra cesta 36



Prerojeni iz vode in Duha

Z vidnim sočutjem poslušaj šolska mladina zgodbo o padcu Adama in Eve. Bog ju je bil namenil za nepopisno srečo, katera bi naj prešla tudi na vse njuno potomstvo. Naša narava bi naj postala na izreden način podobna Bogu, deležni bi naj bili božjega življenja; Bog bi naj na posebno prijateljski način bival v nas, polne bi naj ga bile naše misli in želje, naše besede in naša dejanja. Še več: božji otroci bi naj bili. Veličasten zamislek božji o človeku!

Pa mu je sledila tolika nesreča! Prva dva človeka kljub svojemu globokemu spoznanju in svojemu nagnjenju k dobremu nista prestala preizkušnje, nista hotela v njej priznati božjega gospostva. Po prepovedanem sadu sta iztegnila roko in sta z njo zagrabila vso nesrečo zase in svoj rod. Vsa strta sta se ozirala nazaj na zaprta vrata raja.

Odrešenik, katerega je Bog obljubil že pračlovekoma, je po dolgih tisočletjih popravil to nesrečo; treba je pa bilo vrta Getsemani in griča Kalvarije za to. Kristusova zevajoča stran nam govori o njegovi božji trpeči ljubezni. S prebodenimi rokami nam je zopet odprl vrata sreče, nadnaravnega življenja in zveličanja.

In krst je tisto svetotajstvo, ki nam daje ključ do teh vrat. Otroku izbriše dediščino prvih dveh staršev in ga iz zgolj človeškega otroka prerodi v božjega otroka. Krst je zakrament sreče in veselja. Zato je pa naš veliki Baraga jokal od hvaležnosti, ko je od svojih Indijancev po dolgih letih zopet prišel v svoj rojstni kraj in klečal ob krstnem kamnu, kjer je bil prerojen v božjega otroka; hvaležno in navdušeno je ondi obnavljal krstno obljubo.

V kakšnem spominu pa je nam naš krstni dan? Ali tudi mi radi obnavljamo krstno obljubo z besedo in dejanjem?

I.

Zakrament sv. krsta je bil Jezusu posebno pri srcu. Sam se je dal Janezu krstiti, da bi pripravil srca za svoj še vse bolj važni krst. Ko ga je starec Nikodem prišel obiskat v Jeruzalem, mu je Jezus govoril o krstu, o »prerojenju iz vode in Duha«. V istem poglavju nam evangelist govori, kako je Jezus v Judeji sam krščeval. In njegovo zadnje naročilo apostolom pred vnebohodom je bil zopet sv. krst. Tudi Apostolska dela večkrat omenjajo krščenje in sv. Pavel zopet in zopet opozarja vernike, naj ne pozabijo na svoj krst. O prvem krščanskem cesarju Konstantinu beremo, da je velel v Rimu pri lateranski baziliki postaviti lepo krščevalnico (baptisterij) in dal vanjo srebrn Jezusov in Janezov kip v skoraj naravni velikosti, iz ust zlate ovčice je pa tekla voda za krščenje.

II.

Kristus je za ta prvi zakrament izbral vodo, torej tisto snov, ki že sama po sebi pomeni umivanje in očiščenje. Lepo predpodobo krstne vode omenja 4. knjiga kraljev: Naaman, vojskovodja sirskega kralja, je postal gobav. Njegova judovska služkinja ga je pa opozorila na preroka Elizeja, ki bi ga mogel ozdraviti. Naaman se je s spremstvom res odpravil k preroku. Elizej mu je velel: Pojdi k reki Jordanu in se sedemkrat skoplji v njegovi vodi! Bolniku se je ta ukaz zdel čuden, ker kako naj ima kalni Jordan tako zdravilno moč; vendar je slušal in voda ga je na prerokovo povelje res očistila gob. Lepa predpodooba krsta je bil tudi ribnik Bethesda v Jeruzalemu pri Ovčjih vratih, v katerega je zdaj pa zdaj stopil nevidni angel; ko je voda začela takrat plivkati, je bil ozdravljen, kdor je prvi stopil vanjo.

Na tri načine je Cerkev rabila krstno vodo: s potapljanjem, kar je bilo do 12. stoletja obče v rabi, potem s škropljenjem in pa z oblivanjem, ki je še dandanes običajno. Vsa ta trojna raba vode nam lepo pojasni učinek krsta: izbriše nam izvorni greh, osebne grehe in vse časne kazni.

Do drugega stoletja krščevanje ni bilo navezano na kak poseben čas ali dan. Pozneje je pa Cerkev od onih, ki so se za krst priglasili, zahtevala daljšo preizkušnjo, da so se z zglednim življenjem pokazali vredne (katehumeni). Te so potem krščevali v noči pred velikonočno in binkoštno nedeljo, v spomin na novo življenje od smrti vstalega Kristusa in na prvo krščevanje apostolov, ki se je vršilo o prvih krščanskih binkoštih. Ta dva dneva sta poslej za vse otroke ostala glavna krstna dneva. Ko so l. 796. slovenske dežele prišle pod oblast Frankov, sta oglejski patriarh sv. Pavlin in solnograjski nadškof Arno skupno določila, naj se otroci v naših krajih krščujejo velikonočno in binkoštno soboto, sicer med letom pa samo v smrti nevarnosti. Odrastlim se je krst delil v vsakem letnem času, a vedno samo na soboto večer.

Sedaj pa Cerkev želi in veleva, naj otroka čimprej prineso krstit.

III.

Prelepe krstne molitve in obrede bomo šele potem razumeli, če se seznanimo s krščevanjem v prvi Cerkvi. Kar se namreč sedaj v enem dejanju izvrši, so včasih delali v štirih presledkih, ko so krščevali večinoma samo odrastle.

1. Kdor je hotel postati kristjan, se je moral v spremstvu dveh zanesljivih kristjanov (botrov) javiti škofu. Pripominjamo, da so bile škofije takrat dokaj manjše, kot so pa sedaj v naših krajih. Škof je pri-glašenca vpisal v posebno knjigo. Pri pri-glasitvi mu je stavil več vprašanj, da je spoznal, iz kakšnega namena se pri-glašča in česa pričakuje od vere. Napravil mu je križ, izvršil zarotovanje hudega duha, položil nanj roko ter ga tako sprejel v varstvo Cerkve. Odslej je že veljal kot kristjan.

Potem je moral priglašenec (katehumen) eno do tri leta čakati in se pripravljati na krst. Poučevali so ga v verskih resnicah, niso mu pa še zaupali verskih skrivnosti.

Začetek naših krstnih obredov nas spominja na ta sprejem. Naročilo: »Ako hočeš iti v življenje, izpolnuj zapovedi«

je ostanek poučevanja, katero je katehumen prejemal od škofa ali mašnika.

2. Bližnja priprava za krst se je vršila v postnem času. Poučevali so jih, molili z njimi in jih s postom navajali k samoodpovedi. Katehumeni so večkrat prišli k posebnim obredom v cerkev.

Tako so se v sredo po tretji nedelji v postu prvič zbrali v določeni cerkvi. Postavili so se v dve vrsti, moški na desno, ženske na levo. Mašnik je šel od enega do drugega, dahnil vanj in ga pokrižal na čelu, potem je molil z razprostrtimi rokami nad njim molitev, katera se še sedaj moli ob začetku krščevanja. Nato je blagoslovil sol kot znamenje modrosti in dal vsakemu nekaj zrn v usta. Sedaj so se katehumeni morali umakniti iz cerkve, kajti začela se je maša. Po njenih uvodnih molitvah so pa zopet prišli noter, molili z diakonom, botri oziroma botre so jih pokrižali na čelu, nakar se je izvršilo novo zarotovanje hudega duha. Po čitanju lista so šli zopet ven, v cerkvi se je pa nadaljevala sv. maša; pred povzdigovanjem so prebrali imena botrov in katehumenov, ki bodo krščeni.

V sredo po četrti nedelji v postu so se zopet sešli. Iz zakristije so prišli štirje diakoni z evangelijskimi knjigami v roki, pred njimi so nesli sveče in kadilnico. Diakoni so po vrsti brali začetke štirih evangelijev in dodali kratko razlago. Potem je nekdo molil katehumenom vero v grškem in latinskem jeziku, mašnik jim jo je pa razložil. Prav tako očenaš. Katehumeni so šli iz cerkve, maša se je začela in botri in starši krstnih kandidatov so prejeli sve-to obhajilo.

3. Veliko soboto zjutraj so zopet prišli v cerkev. Mašnik jih je vnovič pre-križal na čelu, položil nanje roke in zarotil hudega duha. Potem je oslinil svoj palec, se z njim doteknil ušes in nosnic vsakega katehumena, rekoč: »Efeta! Odpri se!« Posnemal je v tem Jezusovo ozdravljenje gluhonemega, češ: saj je tudi nekrščeni človek podoben gluhonememu, ker je gluha za božji nauk in mutast za božje besede. Na vprašanja »Ali se odpoveš hudemu duhu... in vsem njegovim delom... in vsemu njegovemu napuhu...?« je sledila krstna obljuba. Nato so jih mazilili na hrbtu in prsih. Nazadnje so katehumeni molili še vero in očenaš.

4. V noči od velike sobote na nedeljo se je pa katehumenom izpolnilo dolgoletno hrepenenje, prejeli so sv. krst. V Rimu je sam papež blagoslovil krstno vodo in iz

zlate posode vlil posvečenega olja vanjo. Katehumeni so še enkrat izpovedali vero, odgovarjaje na ista vprašanja kakor danes: »Ali veruješ v Boga Očeta, vsemo-gočnega stvarnika nebes in zemlje...?«

Nato so zapovrstjo stopali v krstni tolmun in mašnik jih je oblił, izgovarjajoč sveto krstno besedilo: »Krstim te v imenu Očeta...«

Krščencu je krstitelj dal belo obleko, znamenje krstne nedolžnosti. Nosil jo je do bele nedelje, potem jo je pa dal shraniti cerkvi v pričevanje, da je krst res prejel.

Potem je škof kar tam podelil vsakemu krščancu »maziljenje Svetega Duha«, to je sv. birmo. V spomin na ta zakrament

še sedaj mašnik mazili otroka s krizmo na temenu glave in moli nad njim.

Zdajci se je razvil veličasten sprevod: belo oblečeni krščenci so z gorečimi svečami šli v cerkev. Kot božji otroci so šli v Očetovo hišo, oprani s krvjo Jagnjeta. Prvič bodo smeli biti pri maši in biti deležni »lomljenja kruha«, sv. obhajila. Zato so navdušeno peli velikonočni spev:

Gredoč na Jagnjeta gosti
smo belo vsi oblečeni;
prišli čez Rdeče morje smo,
zapojmo Kristu hvalnico,
aleluja!

Dr. Fr. Jaklič.

Edino pravi napredek

Ljubezen do Boga pomeni za dušo, v kateri je, lepoto, zdravje, moč, razvoj do najfinejše popolnosti. Duša, ki jo prešinja ljubezen do Boga, je nad tako dušo, v kateri je samo svetna učenost in modrost, tako visoko, kakor je visoko nebo nad zemljo.

In še to bi bilo treba premisliti, kako je ljubezen do Boga velikanskega socialnega (družabnega) pomena. Iz nje izvirata namreč — kakor iz svojega najglobljega in najbogatejšega studenca — dve kreposti, brez katerih bi se ljudje med seboj kot volkovi davili: ljubezen do bližnjega in pa pravičnost. Ako bosta ti dve kreposti rastle iz kakih zgolj naravnih misli, bosta kaj lahko popustili ob prvih malo večjih težavah; samo tista ljubezen do bližnjega in tista pravičnost ne odpovesta nikoli, ki sta zasidrani v neskončnih globinah božje ljubezni.

Ali odkod in kako si bomo dobili to ljubezen v srce?

Najprej: v začetku nam jo mora dati sam Bog v naše srce. In res nam jo je vanje položil pri sv. krstu, s krstno milostjo vred. To je nauk naše sv. vere. Ta ljubezen ostane v nas, dokler s smrtnim grehom ne preženemo posvečujoče milosti iz svoje duše. — A ne samo pri sv. krstu — vedno več te ljubezni nam polaga v srce vsakikrat, ko prejmemo kak zakrament, zlasti pa pri sv. obhajilu, in pa vselej, kadar storimo kako dobro delo.

Glej, tako polaga Bog sam to čudovito dragocenost v tvojo dušo. Ali zdaj pazi! Tudi o ljubezni veljajo besede Sv. Duha po sv. Pavlu (2 Kor 6, 1): »Opominjamo,

da božje milosti ne pridoma ne prejemajte.« Nič nam ne bi koristilo, ako bi Bog polagal to božjo ljubezen v nas, če ne bi z njo tudi sodelovali. Kakor v vsaki drugi nadnaravni stvari, je tudi glede ljubezni: samo z našim sodelovanjem se bo vrstla globoko v našo dušo. In kdaj in kako se bomo te ljubezni tako navadili in si jo s ponovnimi dejanji ljubezni vcepili tako globoko v dušo, da nam bo vodnica vsega našega krščanskega življenja?

Sv. Francišek Saleški odgovarja na vprašanje, kako si pridobiti ljubezen, tako-le: »Ljubi — in navadil se boš ljubiti!« To se pravi: Čim pogosteje boš storil katerokoli dejanje ljubezni, tem hitreje ti bo prišla ta ljubezen v navado in šele tedaj se more prav reči, da si si pridobil krepost ljubezni. Kako je treba tu začeti?

Prvič in predvsem: misli večkrat na Boga. Pa se ji tako radi ognemo, če nas sreča kaka misel na Boga! Taki smo kakor včasih otroci v kaki pozabljeni hribovski vasi: cel kup jih je sredi vasi, se igrajo in vpijejo, da je kaj. Kar se prikaže izza ovinka črna sukinja g. župnika ali kaplana — brrr, naenkrat vse utihne, se razleti na vse strani in se skrrije za ogli, kakor če bi kamen padel v kup ščebetajočih vrabcev. Tak si včasih napram Bogu, kakor boječ ptič, ki ti noče iz rok zobati, nič krotak, nič domač, še zmeraj nekako divji. Sveto pismo pa rabi še krepkejšo podobo (Ps. 31, 9): »Ne bodite kakor konj in mezež, ki nimata razuma; z uzdo in vajeti stisneš njune čeljusti, sicer k tebi ne gresta.« — Pa jo je zagodel nekoč neki očanec v pogovoru z drugimi vrstniki tako-le: »Saj s

spovednikom se človek še nekam pobota in človek se potrudi, čim bolje se spovedati. Ali z Bogom, z Bogom bova kdaj še presneto orala, ko pridem k božji sodbi.«

Par besedi, pa gleda iz njih tako usodna zмота! Glej, zavedaš se, da si se hotel odkrito vsega spovedati in da si se s poštenim srcem skesal svojih grehov. Dobro. Vidiš, potlej pa greš in meriš božje srce z mero svojega ozkega srca. Kako pa ti odpuščáš? Ali morebiti ne tako-le: »No, odpustim ti, ampak veš« — in pri tem mu pokažeš prst in s svetlimi očmi in poudarjenim glasom mu zagroziš: — »Pozabil ti pa tega ne bom nikoli.« Glej, tako-le »velikodušno in od srca« odpuščáš ti. Res, slabo bi bilo za nas, če bi tudi Bog nam tako odpuščal. Ali pomni dobro: čim te je oprala v zakramentu sv. pokore vsemo-gočna Jezusova kri, ti je Bog odpustil vse, pa čisto vse in popolnoma. Bog ne odpušča napol, on odpušča »od vsega srca« in niti sence kake jeze proti tebi ni več v njem. Po odpuščanju grehov ga je sama ljubezen do tebe. — »Že, že — ampak pri sodbi božji!« — Čuj: čim si se dobro spovedal, ti je Bog tako temeljito vse odpustil, da še pri sodbi božji ne boš slišal od Njega žal besede zavoljo odpuščanih grehov. Kvečjemu boš videl tedaj, koliko časnih kazni še dolguješ božji Pravici zavoljo odpuščanih grehov. — »Pa za grehe, za katere morebiti še vem ne?« — Kaj ne veš več iz katekizma, da so v pošteni in skesani spovedi tudi taki grehi vsi odpuščeni? Ne, tudi o teh ne žal besede več pri sodbi božji!

Tako vidiš, da je strah, ki te odganja od zaupne in ljubeče misli na Boga, kakor vsak drugi strah: »na sredi votel, ob kraju ga pa nič ni,« ali pa, »da ima strah iz répe zobe.«

Pa še ena opomba, ki ni brez nič: tale strah je čisto lahko prava skušnjava hudobnega duha, ki je že zadovoljen, če ti tudi drugače nič ne more, da obtičiš v trnju strahu, mesto da bi ob ljubezni veselo in svobodno napredoval v vseh krepostih. Posvetuj se s spovednikom in ubogaj ga!

Pa na kaj naj mislim, če bom mislil na Boga? Na njegove čudovite, neskončne lastnosti. Vsaka, čim jo dobro premisliš, bo podnetila v tebi ogenj božje ljubezni. Začni kar s tistimi, ki bodo najprej osvojile srce: misli na njegovo lju-

bezen do ljudi, na njegovo usmiljenje, na njegovo prizanesljivost. Potem pa kar po vrsti na vse druge, na njegovo večno mladost, na njegovo vsevidnost, vsemo-gočnost, večnost itd. Ob misli na vse to se ti bo srce samo po sebi bolj in bolj oklenilo Boga.

S svojim srcem se večkrat veseli tega tako popolnega Boga. Bodi do njega kakor otrok! Želi mu vse dobro! Poslušaj, kako je govorila nekoč ljubeča duša velikega in bistroumnega sv. Avgušтина: »O moj Bog, če bi bil jaz Bog in ti Avguštin, bi hotel jaz postati Avguštin, zato da bi bil Ti Bog.«

Ker pa Bogu ničesar ne manjka, ker je njegovo ime »Jaz — Sem«, zato mu želimo, da bi od vseh stvari prejemal dolžno čast in slavo. Glej, če moliš v oče-našu »od ta prav'ga srca: posvečeno bodi tvoje ime — pridi k nam tvoje kraljestvo — zgodi se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji — je vsaka taka prošnja in želja, če ti pride od srca, dejanje čiste ljubezni božje. — Ob mrzli, temni in krivični, zavistni in izdajalski zemlji zahrepeniš po Bogu kot edinem, ki te ne bo nikoli zapustil — to hrepenenje spada k ljubezni božji. — Ko vidiš, kako zloba preganja Cerkev Kristusovo na zemlji, se nad tem razžalostiš — izraz prave ljubezni do Boga! — Zlasti pa ti bo ta ljubezen pognala globoke korenine v srce, če te ta ljubezen kaj stane, če je iz ljubezni treba kake v živo rezajoče žrtve. Sovražniku je treba odpustiti — srce ti kar polka, ko trgaš iz njega sovražno misel, sovražni spomin; redko boš tako zelo čutil, kako močno je On tvoj in ti Njegov, kakor ob taki žrtvi.

Da se dá ljubezen in vedno večja ljubezen tudi izprositi od Boga, o tem ni dvoma. Že s tem, da sploh moliš, si se že približal Večni Ljubezni, in ni mogoče, da bi se ob tem ognju ne ogrel. Les križa je najboljšo gorivo za na ogenj božje ljubezni. Kakor ne pozabiš na svoje vsakdanje obede, prav tako ne smeš pozabiti na dejanja ljubezni. Čim večkrat — tem hitreje boš napredoval! In prav ljubezen — to je največja naloga našega življenja, to je tisti najlepši cvet, do katerega se more sploh razcvetiti in razviti človeška duša.

Dr. Ant. Zdešar, C. M.

Marija govori z Jezusom

Po srednjeveški pesmi — Vital Vodušek.

*Ko je Jezus od matere vzel slovo
in je kmalu potem trpljenje prišlo,
je žalost padla Mariji v srcé
in Jezusa je vpfašala ihté:*

*Moj Sin, o preljubi Jezus moj,
kaj bo na sveto nedeljo s teboj?
»V nedeljo bom ljudstvu Kralj in Gospod,
in palme mi bodo stlali na pot.«*

*Moj Sin, o preljubi Jezus moj,
kaj bo na sveti ponedeljek s teboj?
»V ponedeljek truden popotnik bom,
ki išče tolažbo, ljubezen in dom.«*

*Moj Sin, o preljubi Jezus moj,
kaj bo na sveti torek s teboj?
»V torek bom véliki Prerok sveta:
oznanjal minljivost zemljé in neba.«*

*Moj Sin, o preljubi Jezus moj,
kaj bo na sveto sredo s teboj?
»V sredo bom majhen, ubog in sam,
za trideset srebrnikov izdan.«*

*Moj Sin, o preljubi Jezus moj,
kaj bo na sveti četrtek s teboj?
»V četrtek bo zadnja večerja v slovo,
in dal bom apostolom Kri in Telo.«*

*Moj Sin, o preljubi Jezus moj,
kaj bo na sveti petek s teboj?
»O mati, da petek ostal bi ti skrit!
Saj v petek bom ves s krvjo oblit,*

*in na križ me bodo pribili trdó.
Tri ostri, ostri žebliji gredo
skozi roke in noge vse ranjene ...
O mati, o mati, zdaj veš za vse!«*

*Moj Sin, o preljubi Jezus moj,
kaj bo na sveto soboto s teboj?
»V soboto bom zrno, ki ne rodi,
dokler ne umrje. Potem skali.*

*In v nedeljo z zarjo bom ves svetel,
o mati moja, od smrti vstal!
In v jutru vstajenja prva boš ti,
ki pridem pozdravit jo v radosti.«*

O sveti daritvi

Čisto jasno nam je pred očmi nekdanje darovanje: procesija veselih, na vsako žrtev pripravljenih ljudi, ki prihajajo okrog oltarja in prinašajo vsak svoj dar. Izmed teh darov je duhovnik odbral kruha in vina, kolikor je bilo potrebno za posvečenje. S tem je bilo v starih časih darovanje sploh zaključeno. Šele v poznejših stoletjih so nastale sedaj običajne molitve.

Po pesmi pri darovanju duhovnik odkrije kelih in dvigne hostijo na pozlačeni pateni proti nebu in prosi Boga, da bi sprejel dar. Lepa je ta molitev posebno zato, ker prosi za vse: ne samo za duhovnika, ne samo za okrog stoječe, temveč sploh za vse verne, za žive in za umrle.

Mimogrede se še pomudimo pri današnji obliki kruha. Gotovo je že marsikdo o tem premišljeval. Verjetno je, da je Kristus pri zadnji večerji posvetil nekvašen kruh, kakor je bil pri Judih za veliko-nočno večerjo v navadi. Vendar so v starih časih uporabljali kvašen in nekvašen kruh. Na zapadu je slednji obveljal šele od 8. stoletja dalje. Dolgo časa se po zunanji obliki ni prav nič razlikoval od kruha za vsakdanjo porabo: bili so ploščati, okrogli

hlebčki. Šele v poznejših stoletjih se je na zapadu uveljavila današnja oblika kruhov — hostij. Na vzhodu pa še vedno uporabljajo kvašen kruh.

Po darovanju kruha vlije duhovnik vino in nekaj kapljic vode v kelih. Tudi to ima zgodovinski razlog: v judovskih časih so vedno vinu primešali nekaj vode in gotovo je tudi Kristus storil tako. Seveda so pa to dejanje kmalu različno razlagali. Vino naj pomeni Kristusa, voda pa ljudi. Zato prosi tudi spremljajoča molitev: da bi po skrivnosti vode in vina postali mi ljudje deležni božje narave, kakor je Kristus sprejel našo človeško naravo. Potem duhovnik daruje tudi vino.

Pomembni sta naslednji prošnji: ko smo prinesli svoje darove, se darujemo še mi sami, ponižni in potrti. Tako lepo spet družiti ta molitve vse zbrane vernike. Ob koncu kliče duhovnik nad darove še Svetega Duha, Posvečevavca: kakor se je po njem Kristus utelesil v Mariji, tako naj se tudi po njem skrije pod podobama kruha in vina.

Umivanje rok je bilo včasih nujno potrebno. Pri sprejemanju in odbiranju

darov si je gotovo duhovnik omadeževal roke. Danes je pač zgodovinski ostanek; seveda pa naj bi zunanje umivanje spominjalo tudi na očiščenje duše, ki se mora v nedolžnosti bližati svojemu Bogu. Sredi oltarja prosi duhovnik še sveto Trojico za sprejem daritve: da bi bila nebeščanom v čast, zemljanom pa v zveličanje.

Še enkrat opozarja in prosi duhovnik vse vernike: »Molite, bratje, da bo moja in vaša daritev prijetna Bogu, vsemo-gočnemu Očetu.« In vse ljudstvo se združi z duhovnikom v iskreni prošnji in ljubezni.

Po skrivnih potih...

Človek ni nikdar v večji nevarnosti kakor takrat, ko se čuti najbolj varnega. Ptica, ki rad v vežo prileti, prej ali slej mačka ulovi. Varnost je hujši ko vrag, pravi pregovor. To pa ne velja le za posameznega človeka, ampak tudi za organizirano družbo, recimo: za božje kraljestvo na zemlji. Ko so ljudje spali, je prišel sovražni človek... Protivniki Cerkev udarijo takrat, ko se čutijo katoličani najbolj varne ali pa dremljejo v prepričanju, da smo vsi složni, enega duha in srca, bratje in dobri prijatelji. Udarijo pa složno odkriti in prikriti sovražniki, eni z nasiljem, drugi s hinavskim molčanjem o krivicah, dočim se dobri verniki šele prebujajo in se z začudenjem vprašujejo: kako je to mogoče? Poglejmo malo okrog sebe, znabiti nam padejo še pravočasno luskine z oči; pogledajmo nazaj, da bomo videli naprej!

Ko je nastalo versko preganjanje v Mehiki je veliko svetovno časopisje molčalo o storjenih krvavih krivicah, kot da ni vse skupaj vredno kaplje črnila. To je za današnji svet značilno. Eni z mečem, drugi z molkom! Saj je šlo vendar za plemenito framazonstvo, ki se baje bori zoper katoliško Cerkev, da ne bi ljudstva poneumnjevala. — Časnikarski ljudje okrog velikih, svetovnih listov, ki objavljajo, če kdo pred njimi črva pohodi, niso imeli besede za obsodbo mehikanskih grozovitosti nad katoličani. Celó Američani, ki slovijo kot viteški ljudje in so najbližji sosedje Mehike, niso hoteli tam nič hudega videti. Šele, ko se je oglasil sv. Oče in pred svetom odkril ta škodoželjni molk, se je začelo nekaj svetovnega časopisja za mehikanske moritve katoličanov zanimati. Kak vrišč in trušč bi bil po vsem svetu nastal, ko bi bila Mehika z judi ali luterani tako kruto ravnala! — Leta 1929 je sklenila sv. Stolica z mehikanskimi oblastmi nekak sporazum, in katoličani so že upali, da jim pridejo boljši

Vse darovanje sklepa prošnja nad darovi. Navadno so jo nazivali tiho. A latinski izraz bolj pomeni, da so jo molili nad odbranimi darovi. Njena vsebina je na splošno podobna stalnim molitvam pri darovanju, različna je od njih le v toliko, da poudarja pri darovanju navadno tudi misel praznika, nedelje oziroma delavnik. (Primerjaj n. pr. prošnjo nad darovi na praznik Gospodovega razglašenja, na veliko nedeljo i. t. d.)

Tako smo se približali najsvetejšemu: spremenjenju darov, prihodu Jezusa.

Vital Vodusek.

časi. Toda prevarali so se: vlada ni dovolila povratka vsem škofom in ni vrnila katoličanom vseh cerkvâ, kakor je bila obljubila. — Časnikarstvu je pa dovolila, da se je ljuto naprej zaganjalo v Cerkev in njene ustanove ter napadalo posamezne odlične in odločne katoličane po načinu stare pravljice o jagnjetu, ki volku kalí vodo, dasi je volk zgoraj in jagnje spodaj. »Pustite nas v miru z Mehiko!« so se opravičevali celó versko mlačni časniki: »Katoličani v Mehiki so sami krivi, ako je takol! Nič niso bili v zadregi, ko se je iznova oglasil sv. Oče in je v encikliki »Acerba animi« pred vsem svetom obsodil zahrbtno ravnanje mehikanske vlade. Zdaj se je framazonstvo v Mehiki (in drugod) posebno vrglo na mladino. Kakor v Rusiji jo hoče s kratkim potom odtužiti Bogu. V Mehiki je vsak verski pouk v šolah prepovedan. Duhovnik ne sme v šolo. Pa tudi po cerkvah naj bi katoličani ne slišali božje besede. Zato treba število duhovnikov — dušnih pastirjev — kar najbolj skrciti. V provinci Michoakan je dovoljen za 30.000 vernikov en duhovnik, v Chihuahua za 45.000 vernikov en duhovnik, v Chiagoa za 60.000 vernikov en duhovnik, v Vera Cruz za 100.000 vernikov tudi en sam duhovnik. Kaj pravite na to? Ali ni to čisto pristna framazonska hinavščina, ki ne upa naenkrat z vsem načrtom na dan, ampak hoče katoličanstvo uničiti postopoma, polagoma... In kakšen je bil odgovor mehikanske vlade, ko je sv. Oče protestiral zoper take postave? Državni predsednik Rodríguez je grozil s še hujšimi odredbami in pregnal iz države papeževega zastopnika nadškofa Ruiz y Floresa. Zastopniki province Vera Cruz pa so izdali postavo, da se odvzamejo katoliškim duhovnikom vse državljanske pravice in da se zapleni cerkveno premoženje. Tako delajo framazoni! Najprej svobodo, potem — denar!

Poglejmo še v Španijo, ki je veljala kot vseskozi katoliška dežela. Podjarmili so si jo pa framazoni in socialisti; nekateri trdijo, da ne čisto brez krivde katoličanov. Preveč so spali in zanemarjali svoje javne dolžnosti. — Samo v svojih kamricah in cerkvah so lepo molili, opravljali službo božjo, javne zadeve pa prepuščali verskim odpadnikom, češ, nič se nam ne more zgoditi, saj so tudi oni — katoličani. Kmalu so pa občutili bič. Zvezali so se pritajeni framazoni s komunisti in pričeli očit boj proti Cerkvi Kristusovi. In ta boj še danes traja. Pregnali so iz države jezuite (pri teh se zmeraj začne, ker so brezvercem najhujši trn!) in zaplenili njih premoženje, prepovedali vsa zborovanja katoličanov in njih časnike postavili pod strogo nadzorstvo, kaj smejo pisati in kaj ne... Meseca avgusta lani so zatrli nič manj ko 67 katoliških dnevnih časnikov in čez 100 tednikov. Čisto praktično: najprej treba žrtvi usta zamašiti, da vpiti ne more. Tako naredi vsak vlomilec. Še hujše kakor osrednja vlada, pa divjajo zoper katoličane krajevna oblastva, guvernerji in župani, saj je znano, da najmanjša ščeneta najhujše lajajo. Dobé se župani, ki prepovedu-

jejo zvonjenje po cerkvah, mečejo razpela iz šol in bolnišnic, silijo svoje nameščence k civilni poroki, zahtevajo, da se jim predloži v odobritev vsaka pridiga, vsako predavanje; — tako daleč gredo, da prepovedujejo ženskam nositi svetinjice ali križce in kaznujejo družine, o katerih zvedó, da opravljajo kako devetdnevnicó. Ali ni, da bi človek pljunil pred takim odpadnikom? — »Pa kaj ljudje pravijo na to?« vprašate. Kaj pravijo? Tu pa tam se že kaj zgaňejo. Tako so nekje prisilili občinskega policajca, ki je hotel zabraniti procesijo, da je moral sam iti v procesijo. (Pravijo, da je zaradi tega dotičnega župana skoraj kap zadela.) Po večini pa vzdihujejo in čakajo, kdaj bo padel ogenj z nebes... Kaj hočejo, ko pa niso nič organizirani, ne cerkveno ne prosvetno. Preveč »mutastih psov« — kakor pravimo — je bilo med njimi tedaj, ko so volkovi vohunili okrog črede, pa so se pastirji zanesli, da so to tudi nedolžne ovčice in — niso lajali. Verjeli so, da nima vera s politiko nič opraviti; zdaj pa skušajo pod bičem, da ima temveč opraviti politika — z vero.

Jos. Volc.

Pogumni otroci

Neki francoski župnik je prejel kot posebno dragoceno velilkonočno darilo sledeče pismo:

»Ljubi gospod župnik!

Veselite se!... Vaša srčna želja je izpolnjena: Vaš faran je opravil svojo velilkonočno dolžnost.

Sporočam Vam to, ker sem prepričan, da Vam bo v veliko veselje in ker resno želim, da bi odslej tudi mene šteli med one katoličane, ki se nanje vsekakor lahko zanesete.

In kako je ljubi Bog našel to izgubljeno ovco? Kar naravnost Vam povem, da ne lahko. Zli duh v meni se je upiral do skrajnosti. Že pred več leti je poizkusila moja dobra žena, da bi me spreobrnila, pa sem prehitro spoznal njen načrt. Ker ni prav začela, se ji ni posrečilo. Nisem se mogel pripraviti do tega, da bi šel k spovedi in sv. obhajilu le svoji ženi na ljubo. Ne, tega nisem mogel!...

Malo bolj me je prijel moj župnik v Parizu. Pa tudi ta brez uspeha. Ni me namreč poznal in mi je govoril, kot govori za vse; zato mi njegova beseda ni šla nič kaj do srca. Vi, ljubi gospod župnik, ste mi prišli že bliže. Gotovo Vam je še v spominu tisto jutro, ko sem Vas obiskal in ogledoval nove panje v čebelnjaku. Besede, ki ste jih pri tej priliki govorili z menoj, so mi šle do srca. Pri od-

hodu ste me vprašali: »Če bi bil bolan, ali bi se dal prevideti?« »Ne samo dal, celo zahteval bil« sem Vam odgovoril. »Torej,« ste mi rekli nato, »zakaj pa zdaj ne živite tako, kakor si boste enkrat želeli, da bi bili živeli?« To vprašanje je zadelo moje srce huje, kot zadene puščica živo meso. — Na poti domov mi Vaše vprašanje kar ni šlo iz glave in večkrat sem si dejal: »Gospod župnik ima prav!«

Tudi moji prijatelji so poskušali zajeti moje dušo, pa prav tako brez uspeha.

Čudno! Vsi ti, ki so mi dobro hoteli, niso imeli dovolj poguma, da bi rabili tako rekoč duhovno silo in mi kar naravnost povedali, ko je šlo za verske zadeve in za zveličanje moje duše. Res, dandanes ne sovražimo greha več tako, kot so ga sovražile nekdanje svete duše. Ali je to pomanjkanje žive vere? Ali je to strah pred ljudmi? Ali pretirana obzirnost do bližnjega?...

Le s prav nežno roko in rokavicami in z mnogimi opravičevanji si upamo prijeti bližnjega.

A trdi, ošabni hrasti se tako ne podirajo. Po najinem razgovoru se mi je začela vest vedno pogosteje oglašati. Zahrepenel sem po nečem trdnem, kar bi me držalo pokoncu tudi v sedanjem razdvojenem času. Zahrepenel sem postati res mož v vsakem oziru. Želel sem si

veljavnosti, ki je res veljavnost. Iskal sem načela, ki daje moč, pisati tudi »prosvetljene- mu« prijatelju: »Pridem v petek na kosilo, prosim Te pa, da pripraviš postne jedi, ker me poznaš, da sem zvest katoličan.« Tako mi je pisal pretekli teden general N. — In s kakšno pisavo! ... Črke so bile kot žveplenke, kot bi se v bojni vrsti pripravljale na napad.

Hudobec me je držal le še z eno roko, a držal me je le šel O, ta ne izpusti zlepa.

Velikonočno nedeljo zjutraj me je še držal. Sklenil sem bil, da bom spremljal svojo ženo, ko bo šla k slovesni službi božji, kjer bo ta dan posebno lepo petje in godba.

Zjutraj ob osmih grem skozi svojo sobo — in kaj vidim? Na pisalni mizi so bili štirje katekizmi, vsi odprti na strani, kjer je zapisana cerkvena zapoved:

»Spovej se svojih grehov vsaj enkrat v letu in vsaj v velikonočnem času prejmi sveto Rešnje Telo.«

In da bi tega gotovo ne prezrl, je bila zapoved v vsaki knjigi rdeče podčrtana.

Obstal sem in strmel.

Moji trije fantiči in moja hčerka! ... O, ti navihanci! Ne da bi povedali o tem kaj meni, so sklenili, da poizkusijo sami. Njihov poizkus je pa kot vihar spreobrnil mojo dušo.

»Torej sem že tako daleč!« sem si mislil, »da me morajo spreobračati moji otroci.«

V naglici sem se oblekel, niti obriti se nisem imel časa; šel sem v cerkev k spovednici gospoda vikarja, ki so jo ženske kar oblegale. Tu bi moral čakati najmanj eno uro... Veste pa, kako sem pri čakanju nepotrpežljiv!

Na srečo je prišel mimo župnik, me pogledal in rekel: »Bi se radi spovedali?«

»Da.«

»Tukaj, prosim!«

Peljal me je v svojo sobo.

Čez deset minut sem se vrnil. Vrgel sem bil hudobca in vse njegovo iz svojega srca. — Potem sem šel k sv. obhajilu. — Ko pridem domov, vidim, da so otroci nekam nemirni.

»Vsi semkaj!«

... ???

»Od kdaj pa dajejo nauke staršem otroci?«

... ???

Nisem se mogel več premagovati. Objel sem jih... Ti edini so imeli pogum.

Moj ljubi gospod župnik! To velikonočno darilo sem Vam hotel pokloniti. Storit bi bil moral že pred dvajsetimi leti...

Če ne bi imel svojih ljubih otrok, bi tega prav gotovo niti zdaj ne storil.

Tako pa se je zdaj zgodilo! Aleluja!

Vaš vdani Louis B...«

Francosko spisal Pierre L'Ermite.

Kaj je lepega po svetu

(Dalje.)

Iz Dresdena (Draždanov) smo jo s silno naglico držali po saško-pruski ravnini in prišli ob desetih zvečer — v Berlin. To je mesto, kjer zdaj bivam in tole pišem. Zato boste dovolili, da Vam kraj svojega bivanja malo opišem. Čudno se Vam morda zdi in čudno se zdi meni samemu, da me je zaneslo v ta nemški protestantski Berlin. Ne samo za par dni, ampak za delj časa. Nikoli bi si ne bil mislil, da bom kdaj v Berlinu prebival! Pa je že tako! Če človek dolgo živi, kaj se mu vse lahko prigodi! Mislim, da me ni kakša druga, ampak božja roka pripeljala sem.

Torej Berlin! Berlin je glavno mesto nemške države in tretje največje mesto na svetu. Le London in Novi Jork ga še zadaj puščata. Ljudi ima pod svojo streho 4 milijone in še četrt povrh. To je skoraj štirikrat toliko kolikor je Slovencev!... Ulic ima blizu 8000. Kakor druga mesta, je tudi Berlin v novejšem času silno kvišku šinil. Mnoge ulice so dolge po četrt, po pol ure in tudi še več. Po mestu vozi: a) navadna železnica — v mestu samem je vse polno kolodvorov; b) električna nadze-

meljska železnica, ki teče po samih mostovih nad cesto; c) podzemeljska železnica; poleg teh pa še tramvaj, avtobusi in nešteto avtov. Vlaki vseh treh železnic vozijo vsakih pet do deset minut; vse gre z veliko naglico, ljudstva pa se tare po vseh vlakih. Posebno podzemeljska železnica je vedno močno zasedena. Vlak drvi za vlakom, ljudje pa se kar vsipajo ven in noter. Vse mesto je podvrtano. S ceste vodijo stopnice pod zemljo, notri pa so postaje, tako velike, da včasih kljub številnim električno razsvetljenim napisom ne veš, ali bi se obrnil na levo ali na desno, navzgor ali navzdol; kajti nekatere podzemeljske postaje so celo v dve ali tri nadstropja! To je bilo dela, preden je bilo to narejeno!

Po večjih cestah je urejeno tako, da nekaj časa hodijo in vozijo od severa proti jugu in narobe, potem se morajo ti ustaviti in čakati, da vozijo in hodijo od vzhoda proti zahodu in narobe. Ko bi tega ne bilo, bi se vse med seboj pobilo in polomilo. Velike raznobarvne luči, viseče nad cesto, naznanjajo, kdaj se sme iti in voziti v eni smeri, kdaj v drugi.

Obenem pa še stražniki nadzorujejo in urejujejo ves promet. — Kljub vsem varnostnim odredbam, tako sem na svoje začudenje bral ravno pred nekaj dnevi, se primeri v Berlinu celo leto prometnih nezgod okrog 24.000(!). Lani je bilo na cesti smrtnih nesreč 366, ranjenih pa blizu 11.000. Torej vsak dan se povozijo ali pobije do smrti en človek! Kako malo je vredno človeško življenje! Največ nesreč imajo »na vesti« seveda avtomobili. Koliko pa jih je in s kako naglico švigajo po mestu! Človek, ki hodi po berlinskih ulicah, mora res pošteno paziti in na desno in levo oprezovati, da odnese zdravo kožo.

Na srečo so ceste ne le dolge, marveč tudi zelo široke; tudi veliko nasadov je v mestu: drevje, drevoredi in parki. Največji park, prav sredi mesta, Tiergarten, je dolg tri kilometre, širok pa poldrugi kilometer. Cel velik gozd sredi mesta!

To je nekoliko vnanje podobe Berlina. Kaj pa notranje življenje? Kakšni so ljudje in kako živijo? — O, to pa je zelo pisana družba! Po velikih mestih dobite vse: od svetnikov pa doli do največjih propalic. V Berlinu pa še posebno.

Najprej je treba omeniti, kar je sicer že znano: Berlin je v glavnem protestantsko mesto. Ko je Martin Luther pred 400 leti nastopil zoper katoliško Cerkev, je zlasti skoraj ves vzhodni del Nemčije za seboj potegnil. Sicer bi bilo pa napačno misliti, da so protestantje sami malovredni ljudje. Ne, tudi med njimi se dobi dokaj dobrih. Tudi njihova vera jih dviga. Kdor po njej živi, ne živi slabo. Posebno v dobrodelnosti se mnogi zelo odlikujejo. — Ko sem se ob neki drugi priliki vozil proti Berlinu, se mi je v vagonu malo dremalo. Pa mi zraven mene sedeča gospa ponudi svoj boljši sedež v kotu, da bi tam lažje dremal. »Vi ste gotovo zjutraj zgodaj maševali,« mi pravi in mi ponudi svoj prostor. Jaz sem ponudbo sprejel, nato pa se obrnem k nji in ji rečem bolj po tiho: »Kajne, vi ste katoličanka?« »O ne,« pravi, »jaz sem evangeličanka.« »Tako, tako?« pravim nekoliko začudeno, »pa ste tako prijazni do mene! Ali veste, da sem katoliški duhovnik?« »O seveda vem,« odgovori. Nato sva se spustila v pogovor, pa mi je govorila tako lepo o Kristusu, o ljubezni, o posmrtnem življenju, da ne vem, če sem že kdaj slišal kakega lajka o verskih rečeh tako lepo govoriti. Hvalila je tudi svojega rajnega moža — bil je slikar — da ga je bila sama dobrota, da je le na to gledal, kako bi mogel komu kaj dobrega storiti. Rekla mi je tudi, da jo imajo za napol katoličanko. V Berlinu me je pova-



Jos. Urbanija

Vstal je, aleluja!

bila na svoj voz in me dala zapeljati prav do mojega stanovanja.

Da, oni protestantje, ki so prav dobri, imajo na sebi nekaj katoliškega. Precej se jih tudi sprecobne h katoličanstvu. Duhovniki imajo tukaj vedno pouk konvertitov (spreobrnjenec). Tudi jaz sem poučeval že tri take osebe in doslej eno sprejel v katoliško Cerkev. Prej sem jo pa pogojno krstil, če bi ne bila pravilno in veljavno krščena. Prvič, da sem krstil odraslega človeka!

Dobri protestantje čutijo neko nagnjenje do katoličanstva in imajo neko hrepenenje po njem. Saj je Luther oropal svoje vernike najlepšega, kar imamo v katoliški Cerkvi. V lutheranskih cerkvah ni — Boga. Imajo mnogo in lepih cerkva, — a so prazne in mrzle. Na zunaj so popolnoma podobne našim cerkvam, znotraj pa so bolj podobne dvoranam kot cerkvam. Pridigo imajo, — sv. maše pa ne. Sicer pa protestantje ne hodijo prav veliko v cerkev, ker nimajo zapovedi, da morajo biti

v Berlinu že kakih 160 katoliških cerkva in javnih kapel. Mesto je razdeljeno na sedem dekanij. Katoličanov se šteje nekaj nad 400 tisoč. Torej le malo manj kakor jih ima ljubljanska ali lavantinska škofija.

Do nedavno je spadal Berlin pod škofijo Breslau (Vratislava) v pruski Šleziji. Breslavska škofija je ena največjih, če ne sploh največja na svetu. Štela je, dokler se ni Berlin odcepil, tri milijone duš. Edino Kolin in Pariz sta po številu duš približno enako veliki ško-



Jezus se prikaže apostolu Tomažu

London

vsako nedeljo pri božji službi. Praznujejo pa v nedeljo. Na berlinskih cestah se desetkrat bolj pozna, da je nedelja, kakor na primer v »katoliškem« Zagrebu, kjer je nedelja bolj semanji kot Gospodov dan.

Dolgo časa ni bilo v Berlinu nobene katoliške cerkve. Pred dobrimi poldrugsto leti so sezidali prav sredi mesta na enem najlepših trgov cerkev sv. Hedvige, ki je zdaj stolna cerkev. Zidati jo je dal kralj Friderik II., ki je po zmagi v Šleziji dobil nekaj katoličanov v svojo prusko kraljestvo. — To, pravim, je bilo pred dobrimi poldrugsto leti. Danes pa je

fiji, a po razsežnosti je breslavska mnogo večja. Niso še polna tri leta, kar je bila ustanovljena posebna škofija Berlin. Kakor rečeno, je bila cerkev sv. Hedvige spremenjena v stolno cerkev in v ta namen temeljito prenovljena.

Berlinski katoličani, kateri so dobri, so prav dobri. Veliko je tukaj gorečnosti in globoke pobožnosti. Veliko pa se jih v velikem mestu in med drugoverci tudi popolnoma izgubi, — kakor se izgublja doli pri vas po večjih mestih, posebno v Zagrebu in Belgradu.

Prav letošnji post, v katerem ravno smo,

pa je v Berlinu misijon za vse mesto. Novi škof želi ves katoliški Berlin duhovno prenoviti. Dve sto misijonarjev je prišlo iz raznih krajev Nemčije. To bo velika »žehta«! Bog daj obilen blagoslov!

To je torej mesto, v katero me je na stara leta pripeljala božja roka. Kdo bi si bil mislil, da bom jaz kdaj v Berlinu duše pasel! Slovenci ste se me naveličali poslušati, — sem pa semkaj pribežal...
J. Kalan.

N A M A R I J I N I H P O T I H

Pri družbi v službi

III.

Govoril je pri shodu, kakor apostol Jakob: »Kakor je telo brez duše mrtvo, tako bi bila tudi naša družba brez shodov mrtva. In kakor bi bila družba brez shodov mrtva, tako je tudi družabnica, ki ne hodi k shodom, mrtva. Nismo v družbi zato, da se včasih pokažemo s skupnim nastopom pri procesijah in pri drugih javnih nastopih; tu smo, da delamo, jaz in vi. In k našemu delu spada tudi v e s t n a u d e l e ž b a p r i s h o d i h.«

Videl in spoznal je namreč naš gospod Anton, da so začele nekatere ne preveč goreče duše izrabljati njegov prihod v župnijo za to, da so se lepo odstranile od skupnih shodov, češ, saj nas še ne pozna. Pri predniku je bilo drugače. Poznal je že vse članice, malo mu je bilo treba pogledati po dvorani, pa je koj videl, kdo je tukaj in koga ni. Ali so nekateri ljudje čudni! Za vsako človeško slabost zagrabijo in jo skušajo po svoje izkoriščati. Nič vesti, sama površnost, nič točnosti, sama malomarnost.

Pri prvem shodu je bila dvorana kar dosti polna. Radovednost — seveda. Povalil je voditelj obilno udeležbo in ni takoj zagrabil za kolikortoliko neljubo orodje kontrole in pregledovanja, kdo je pri shodu in koga ni tukaj. Pri drugem shodu so bile vrste že bolj redke, pri tretjem se je pa že kar poznalo.

»Saj se ne bo tako opazilo, če me enkrat ni, «si je mislila sosedova Pepa in pravtako Komarjeva Marica in še več drugih. Vsaka se je pač zanašala, da samo nje ne bo; samo ona ima tak opravek, da ga res ne more odložiti; če enkrat zamudi, co še ne more biti toliko huđeega, saj je bila doslej vedno zraven, in če pri zadnjem shodu Štefanove ni bilo in Mokarjeve, pa se ni dvorana podrla, se menda tudi danes ne bo. In se res ni. Samo svetlobe je bilo malo preveč.

Pa je prišla nova odredba. Za shode je bila določena stalna nedelja v mesecu.

Tako ne bo vednih izgovorov o takih opravkih, ki jih ni mogoče preložiti. Ob vhodu v dvorano bo pa prazna posoda in odprta bo; vanjo naj vsaka deklica odda listek s svojim podpisom in z imenom kraja, kjer prebiva.

Novotarija, ki je preje ni bilo. Zato seveda nekaterim pregorečim dušam ni bila všeč. Preje so pa kar pogledali, pa je bilo. Kvečjemu imena so prebrali, pa je bilo konec vsega. Zdaj pa to. Nekatere take v »nekdaj« zaverovane duše bi menda najraje videle, da bi polje še danes tako obdelovali, kakor je to reč začel naš prvi oče Adam.

Z listki torej.

Preštel je hitro glave vseh navzočih pri shodu, par deklet pa je preštelo listke, ki so jih prinesle s seboj vse, ki so se shoda udeležile. Včasih se je vse ujemalo, včasih ne. Število listkov je presežalo število glav.

Gospod Anton je prišel spet na novo sled. Radi se imajo moji ljudje med seboj.



M. Laach

Gospod in Marija Magdalena



M. Lisch

Po vstajenju: Mati in Sin

je premišljeval sam pri sebi, ali njih ljubezen hodi po napačnih potih. Odkod imajo to ljubezen? Ali ni to večkrat tudi ljubezen naših mater, ki otrokove slabosti pred očetom prikrivajo, češ, da on ne bo hud, ko bi izvedel...

Mesto da bi plevel ruvali in mesto njega pustili, naj se dobro žito bohotno razraste, pa plevel na vse mogoče načine prikrivajo, dokler ni prepozno. Ko je pa prepozno, pa jokajo in tarnajo in kličejo na pomoč Boga v nebesih in Marijo, božjo Mater, pa še domačega župnika. In če vsi nič ne premorejo, potem so pač ti krivi, da je vse narobe.

»Dekleta! Nekaj novega bom danes povedal, česar morebiti še ne veste,« je pričel voditelj enega svojih shodov.

Vse je radovedno dvignilo svoje glave, češ, kdo ve, kaj bo? Ali je umrl prejšnji voditelj, ali so koga ubili, ali je bil kje kakšen požar? Vsi smo željni novic.

»Nekaterikrat sem pri naših shodih doznal, da je bilo več listkov oddanih kakor pa je bilo vas pri shodu.«

Preje dvignjeni obrazi so se nagnili proti tlom, nekateri bolj, drugi manj. Kar je bilo krivega, bi bilo rado zakrilo svojo rdečico, znamenje, da se svoje krivde zavedajo. Niso še znala dekleta hoditi po tistih potih, po katerih hodijo dozoreli potepuhi, ki se ti znajo potajiti celo pri največji hudobiji, tako da tudi prebrisan sodnik premišljuje, ali v podobi hudodelca stoji pred njim sam živ angel iz nebes, ali pa so se njegovi ljudje zmotili in mu pripeljali napačnega človeka v zapore.

»Iz tega spoznavam eno: res se imate rade med seboj,« — ob tej pohvali so se

mnogim dvignile glave, — »vidim pa tudi, da vaša ljubezen še ni čisto urejena. Sestra prikriva sestro in vrže še zanjo listek v našo skrinjico,« — če bi bil voditelj gledal po dvorani, bi bil gotovo videl par prizadetih obrazov, katerih imen pa ne kaže izdajati javnosti, — »sosedova prikriva svojo sosedo, prijateljica bi rada izmazala prijateljico. Kakor je ljubezen nekaj lepega, tako je ljubezen, ki skuša prikrivati napake, malo vredna in je vam prav nič ne priporočam. Bolje je stopiti pred voditelja in odkritosrčno povedati, zakaj te ni bilo pri shodu, kakor pa tisto nepotrebno prikrivanje. Več medsebojnega zaupanja bo družbo visoko dvignilo, če bomo pa slepe miši lovili in se drug drugemu skrivali, bo pa to le družbi v kvar. Saj nismo več otroci, ki bi ne vedeli, kaj delamo; ljudje smo, ki že moramo vedeti, kaj je prav in kaj ni prav.«

»Gospod, ko je pa tako težko vselej povedati, zakaj smo zadržane,« je pripomnila Koštomajeva, ki je bila gotovo med prizadetimi.

»Težko?! Morebiti včasih res. A zakaj je največkrat težko. Eno sem že na pol omenil. Zaupanja manjka. Premalo mi zaupate. Menda mislite, da bom vaše skrivnosti raztrosil med ves svet, da jih bom dal na razpolago tistim, ki drugega ne znajo, kakor poštene ljudi skozi zobe vleči in jim čast odjedati. Kar boste povedale, bom vedel samo jaz in nihče drug. Če vam je nerodno povedati, mi lahko tudi napišete na listek. Ta bo pa potem romal na ogenj. Potem je tudi to: ošabnosti je še marsikje preveč. Čemu bi pravila! Kaj to, koga briga, če me ni pri shodu? In vedno se premalo zavedamo, kaj je družba. Družba je celota, vsi smo za enega, eden za vse. Celota, skupnost enako mislečih, za vse dobro vnetih ljudi, to mora biti naša družba. Če enega ni zraven, moramo vedeti, kje je, kje hodi, kaj ga ovira, da ga ni med nami. V družbi smo kakor udje enega telesa. Če te boli glava, ve tudi noga za njene bolečine; zato takrat bolj počasi hodimo. Če te boli noga, to tudi glava pošteno čuti in zato skrbimo, kaj bi storili in kaj bi napravili, da bi se noga prej pozdravila.«

»Pa je tako hudo poslušati, če se kregate, ko se opravičujemo,« je spet povedala svoj pomislek proti zahtevi opravičevanja — čakajte, katera je že bila — aha, Poklecinova Tona.

»Veste, dekleta, to je pa tako. Vsak pameten izgovor rad prenesem in ne bom imel nič zoper njega; če mi pa kdo pride



Prt Veronike

Dresden

z izgovorom, ki z njim nič drugega ne pove, kakor to, da k shodu ne mara priti, — četudi z malo lepšimi besedami, — mi pa taka beseda ne more biti všeč. Družbenica brez shodov je za družbo mrtva.«

Kmalu po tistih dneh je bilo.

Na vrata gospoda voditelja je nekaj potrkalo.

»Naprej!«

»Ali smem vstopiti?«

Malo iz zadrege je bilo stavljeno to vprašanje.

»Zakaj pa ne?«

»Povedat sem prišla, da me popoldne ne bo k shodu.«

»Minka! Tebe ne? Saj si navadno redno hodila.«

»Danes pa res ne morem. Imam — zadržek; saj vem, da ga veste.«

»Pa res ne vem.«

»Tako težko ga povem.«

»Kar na dan z besedo!«

»Oh! Ali res moram! Oh, ko bi ne bilo treba!«

»Minka! Ne razumem te.«

»Če ne boste hudi.«

»Ne bom.«

»Omožiti me hočejo.«

Zid je bil prebit; tista težka beseda je prišla raz jezik. Zanja pa precej spet boječe: »Ali boste hudi?«

»Hud? Nič. Zakaj?«

»Tako sem mislila...«

»Ker nekateri mislijo, da naj bi bila

družba nekaka priprava za samostan ali pa za stare tete pri hiši. Ali ni res?«

»Vidiš, da sem precej zadel. Svet noče spoznati namena naših kongregacij. Njih namen ni, polniti samostane; tudi to ni njih namen, da bi dekletom zavirale pot v srečen zakon; samo to imajo pred očmi, da bi se mladina čista in poštena, zdrava in neomadeževana pripravljala na svoj življenjski poklic. Če bi vedel, kakšnega ženina imaš, bi ti že skoro čestital.«

Malo v zadregi je bila, pa je vendar izdala njegovo ime.

»No, vidiš! Pameten fant. Upam, da boš srečna z njim! Če bi mi bila povedala ime kakega pijanca ali pa koža iz vrst tistih, ki imajo svoj prostor zunaj cerkve ali pa takega, ki ne pozna četrte božje zapovedi, potem bi drugače govoril. Zakon z nerodneži je težka in velika pokora.«

Polagoma ji je zaupanje rastlo.

»Torej res niste nič hudi?«

»Kako! Samo vesel sem tvojega zaupanja. In to želim, da bi prestopila v družbo naših žena. Upam, da se bomo tam videli.«

Zadovoljna je odhajala.

Voditelj pa je premišljeval: Kako lepo bi bilo, če bi mogel takole voditi celo družbo, kakor tudi vsakega člana posebej. Čudno, da je marsikje mladina tako nezaupljiva, tako prikrita do svojih voditeljev. Jeruzalem, Jeruzalem, kolikokrat sem hotel zbrati tvoje otroke, kakor zbira kolja svoja piščeta, pa niste hoteli...

Prisiljena ljubezen — pobarvan obraz; ne eno ne drugo ne drži. —

Kdor ženo tepe, udarja z isto roko svojo levico. —

Če se mož jezi, je molčanje žene najmodrejši odgovor.

Dvojna vera v zakonu — jastreb in golob v isti kletki. —

Učiteljica ponižanih

(Iz življenja Marjetke Sinclair. — Priredil L. G.)

V eličastna je ljubezen človeka do človeka. Kristus jo je v najvišjo zapoved povzdignil, a sveti Pavel kot najlepšo čednost zapel. Še tišja, še nežnejša je ljubezen, ki se prebudi kot speča grlica v mladih ljudeh, ljubezen mladeniča do mladenke. Ta je v svoji osnovi skrivnost vseh skrivnosti, ki jo doume do dna samo Oni, ki jo je vdihnil.

Patrik se je vrnil iz svetovne vojne.

Patrik je bil otrok ulice. Eden izmed tistih, ki so rasli brez mladosti in ki jim je bilo življenje že v zibeli gorjupo.

Nekoč je videl Marjetko, ki je hitela k jutranji daritvi. Kesno se je vrnil iz zabavišč tisto noč in prazno mu je bilo v duši kot na pokošeni senožeti. Znana mu je bila Marjetka iz predvojnih let. Ljubka prijateljica vse dolge ulice. Čutil je, da je edina ta deklica ostala



Dobri Pastir vabi...

M. Laach

Patrik je bil že nekdanj sosed Sinclairovih. Eden izmed tistih, ki so nekoč verovali, pa jim je klanje bojnih poljan omadeževalo poslednjo lepo misel. Nastanil se je pri teti, ki je bila prav za prav krščena kot otrok božji, a je radi moža, ki je bil anglikan, zatajila Cerkev in Boga. Sreče v tej hiši niso poznali. Miru in ljubezni ni bilo nikoli. Patrik se je vrnil razrvan na razvaline. Namesto blažeče roke je čutil nad glavo težko vzdušje družinskega nesoglasja. Tako je odhajal mračen z doma, mračen domov. Prokletstvo bojnih poljan se je primaknilo tudi v njegovo rodno mesto.

bela roža. Vse druge je zadušila slana vojne vihre.

»Ali ni v njeni duši lahko kakor v božjem raj«, je čustvoval Patrik ob jutranjem oknu. »Bela je njena pot in čisto njeno srce kakor jagnjeta. Mi pa smo oškropljeni s krvjo in blatom, ki nam ga ne bo nihče izmil.«

Patrik se ni ganil od okna. Tovarniške sirene so oznanjale šesto uro. Iz visokih dimnikov so se začeli sukljati beli oblaki dima, nato pa so sledili visoki temni stebri, znamenje, da se gibljejo tisoči rok za svoj vsakdanji kruh.

Patrik pa je zmerom globlje toneval v svoje kruto življenje, ki je brez sleherne luči. Po vsaki zabavi zazija pa zazija pred njim še temnejši prepad. Starec se je vrnil iz vojne in za nič na svetu si ne more vsaj za trenutek priklicati predvojnih dni.

»Marjetka, mar nisi več svečenica črnih ulic; glasnica miru in sreče! Prikličí, vrni nam svetle dni, ki si nam jih nekoč razodela.«

Steklo v oknu se je orosilo od Patrikovega diha, zatorej ni videl, da je že ura sedem in se Marjetka že vrača, sveža in lahka kot grlica.

Mrtvo je srce, ki ne pozna Boga in njegove ljubezni.

Marjetka je najboljša prijateljica Patrikova. Prišlo je ko luč z neba. Patrik jo je nenadno ustavil sredi ulice:

»Kod hodiš Marjetka? Tvoj učenec iz pred vojne sem, dasiravno imam več let kot ti. Še sedaj mi bodi učiteljica!«

In tako je bilo. Marjetka se ni nič zbežala. Pomislila je takoj na devet in devetdeseto ovčico. In šlo je po vrsti: v družbi njene sestre in nje je hodil k maši in nedeljskim večernicam. Sprva je šel brez misli, kesneje pa mu je šlo veličastje bogoslužja do srca. Po dolgih letih je pokleknil pred spovednico in razkril vse strahotno razdejjanje svoje duše. Nato je ves pomlajen stopil k obhajilni mizi, kjer ga je čakal Kralj kraljev.

Tako je pomagala Marjetka Patriku zrušiti breme svetovne vojne. Poslej se je ni več spominjal.

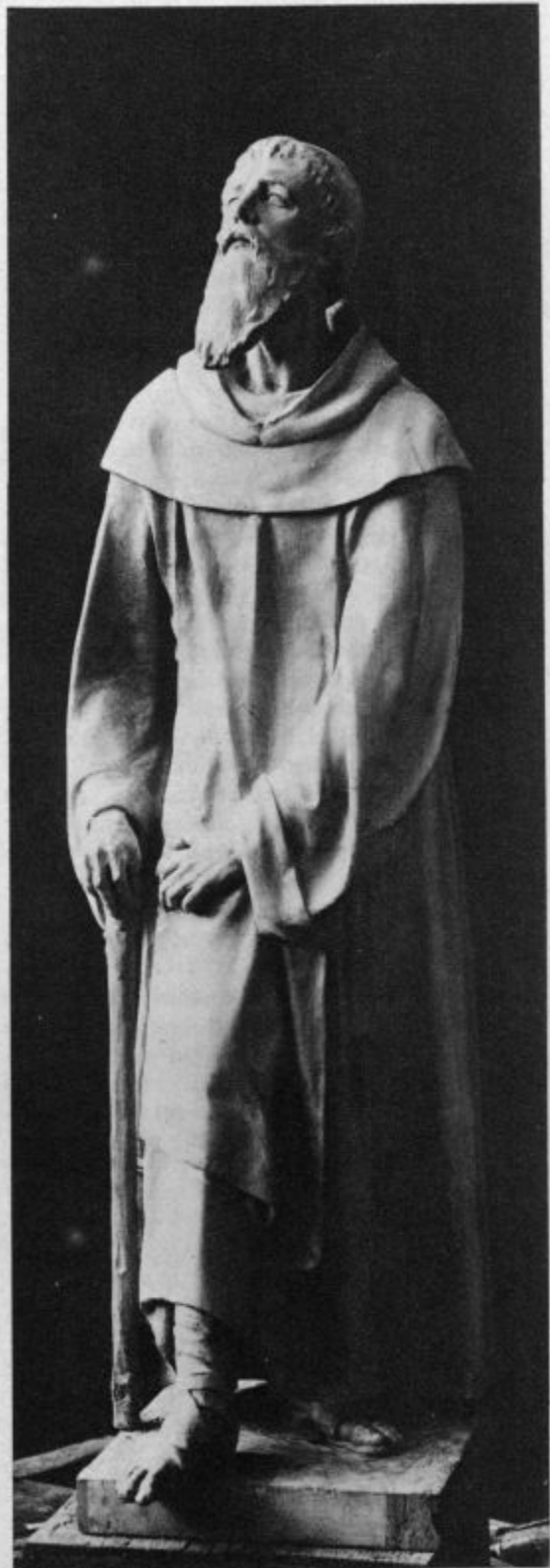
Prihajal je dan za dnem k Sinclairovim. Marjetkini starši so ga bili veseli, saj so videli njegovo novo življenje, ki je izžarevalo srečo in mir. Brez zle misli kot otrok je prihajal in odhajal.

Toda kot bela cvetka je vzcvela v Patrikovem srcu ljubezen do deklice, ki mu je prinesla mir. Kot lepi sen jo je skrival. In le v najtišji samoti si je odkril: Marjetka bo moja žena. Prižgala mi je luč in v dolgem življenju naj mi priliva olja. Brez nje mi bo življenje prazno kot požeta njiva.

Toda Patrik ni vedel, da v Marjetko še ni prišla človeška ljubezen; da pozna ona le ono daljno, ki veže nebo in zemljo, večnost in sedanjost: božjo ljubezen. In da je Marjetka plamenela ves čas le za devet in devetdeseto ovčico, ne pa za Patrika, človeka. To vse je bilo Patriku neznano.

Patrik pa je bil človek.

Ob prvem Marjetkinem godu jo je zaprosil za roko. Marjetka je odločno odvrnila: ne! Strašen je bil tisti dan. Saj je na vsa vprašanja in rotnja odgovarjala Marjetka le eno: Ne bom se možila.



Jon. Urbanija

Sv. Peregrin
(26. aprila)

Patrik jo je zdvojen rotil:

»Življenje si mi zgradila, zdaj mi ga rušiš. Vrnil se bom v močvare. Tople tvoje bližine, tvoje besede ne bo več. Življenje pred menoj mi grozi še z večjo praznino, kot sem ga med vojno spoznal. Edino ljubezen v življenju mi upihuješ...«

Marjetka je brez besed zbežala. Njena sobica pa je slišala bolne vzdihne:

»Ali naj Tebe zapustim, ki Te že iz otroških let ljubim, moj dobri Jezus? Njega pa nisem nikoli ljubila. Kot mož mi je tuj, kakor so mi tuji vsi možje našega mesta. Smilil se mi je, ker ni imel ene same lučke, ki bi mu svetila v temo življenja. Brez človeške misli sem se mu približala. Samo roko sem mu ponudila, da ga izpeljem iz zla. Od Tebe, Jezus moj ljubljeni, pa nisem nikoli mislila iti. In pretežko mi je to uro, ko sem na strašnem razpotju: Od onega, ki ga ljubim k onemu, ki ga ne ljubim...«

Naslednje dni se je točil nemir po dušah Sinclairove družine. Marjetka je v svoji jasni odkritosti priznala vsej hiši svoje nesoglasje s Patrikovim načrtom. Starši pa so po vsej sili vtepali Marjetki v glavo: »Danes ali jutri se boš morala možiti, toda mladeniča, ki bi bil tako soliden, pošten in dostojen, ne boš več srečala.«

»Toda, jaz ga vendar ne ljubim,« se je branila Marjetka.

»To še vse pride,« jo je bodrila mati. »Sicer je pa že po tem tvoj, ker si mu dala novo življenje...«

Tako je zasijal v bridkosti in žalosti Marjetkin ena in dvajseti rojstni dan. Marjetka je pristopila še s posebno prošnjo pred obhajilno mizo: Reši me muk, Jezus. Svetuj, kaj naj storim. Izbriši nepokoj in negotovost v mojem srcu. Storila bom po Tvoji volji.

Jezus pa je molčal.



*Stanovanje naših bošontskih katehisiou
(Spredej katehstii)*

Ko se je po dolgih urah vsaj malo pomirjena vračala iz cerkve, jo je zunaj prestreigel Patrik:

»Marjetka, ne brani se! Prinesel sem ti zaročni prstan in zlato verižico... Ne ubijaj mi duše!«

Kakor pohlevna golobička je vzdihnila: »Če je to Tvoja volja Jezus, da grem za tem človekom, daj mi ljubezni do njega!«

Sprejela je dar, nateknila si prstan in se vračala ob njegovi strani kot klavno jagnje.

Nebo pa je svetlo žarelo in prav visoko na gorečem prestolu se je sonce smehljal: Marjetka, nevestica!

Delavska četrt v Edinburgu ni rasla po božji volji. Ljudje, ki jim je nizko delo zagrenilo življenje, ki jim je pomanjkanje zarezalo brazde v lice, ki jim je prezir denarnežev iztrgal sleherno ljubezen do bližnjega, so živeli le iz dneva v dan. Nič bodočnosti, nič preteklosti. Samo gorjupa sedanost jih je gnala v krčme, kjer so vsaj za hip potonili v brezčasovnost, v pozabo. Seveda se je naslednji dan oglasil črv, ki se je zajedel v živo srce: otroci in žena gladujejo, on pa je denar razsipaval po krčmah... Pa to ni le slika iz Edinburga, marveč iz vseh delavskih mest in okrajev sveta: Naše Jesenice, Zagorje, Trbovlje, Hrastnik... Povsod ista podoba bede in gorja.

Marjetkini sovrstniki in sovrstnice, katerim je bila ona nekoč kot lepa prikazen, so se zamajali v svojih temeljih. Zalučali so se v vrtinec, v katerem so se lovili že njihovi predniki. Še pred nekaj leti so hodili pred Marjetkin dom, kjer so se v prostih večernih urah pogovarjali o življenju zunaj mesta, o življenju ptic in trav in loz. Nikoli niso doživeli enega samega dne v prostrani svobodi pašnikov, zatorej jim je beseda pričarala bajno lepoto zunaj mesta, kakršna ni nikoli bila in nikoli ne bo. To je pač sen dosmrtnih jetnikov, ki zro skozi mreže v svobodo. Marjetka edina je bila pri teti na deželi in je vse doživela. Tiste dni je namreč še spala mladost v otrocih ulice. Še je razgrinjala nad njimi detinska doba svoj plašč, zatorej so verovali le snom. Nekateri so spremljali Marjetko k jutranji daritvi, dali so se krstiti, molili so; njihova vera je bila neizmerna: ni imela ne sten, ne stropa, segala je do samega Boga. — Ulica delavske četrti je bila tedaj Bogu všeč.

Toda ti mladi ljudje so se razvijali kakor mladje v zeleni lozi. Spregledali so: sanje o prostranih livadah so se razsule, ostali so utesnjeni v črne ulice, iz

katerih nimajo poti, dokler jih pač ne odpeljejo na njivo pokoja. Mir duše se je umaknil; hlatali so po novih resnicah, novih spoznanjih. Pred Marjetkino hišo niso več postajali. Le Marija, najzvestejša Marjetkina prijateljica, je prihajala sleherno jutro, da sta šli v cerkev molit za svoje prijatelje. Tudi Marija je bila nekoč anglikanka. Milino katoliške vere ji je šele Marjetka odkrila. In nobenega veselja v življenju ne bi zamenjala z veseljem duše.

Ti dve deklici, Marjetka in Marija, sta trpeli za vso črno ulico. Nekoč pa sta šli mimo krčem, iz katerih je hreščalo neubramo petje vinjenih glasov. Zaslutili sta same zane glasove svojih sovrstnic in sovrstnikov.

»Ali ne bi vstopili, Marija, radi njihovih duš?« je menila Marjetka.

Okrog dolge mize so sedeli v oblaku dima sami znanci. Vino jim je že spačilo obraze in čustva. Med njimi so bile deklice, družice iz tovaren.

Šum je mahoma potihnil, vsi obrazi so kot na ukaz zastrmeli v prečudni bitji. Marjetka, čistí angel, ki ga ni še nikoli zajela omotičnost beznic, se je prikazal.

»Marjetka!« se je končno iztrgal enoglasen vzklík.

Marjetka je prisedla, zraven nje Marija. »Boš pridigala, Marjetka?« jo je zbudila sovrstnica.

»Ne bom, le povedala bi rada, da se mi vsi strašno smilite.«

»O!«

»Tá kole življenje brez reda in postav ni življenje. To je le nekak omotičen zastoj med včeraj in jutri.«

»Ne privoščiš, Marjetka, mladim ljudem mladosti?«

»O, iz vsega srca! Toda mar je to mladost? Kdo izmed vas bo jutri zjutraj vstal brez žalostne oši v srcu? To je samo trenutni opoj, za katerim zazija še samotnejša praznina.«

»Resnica, toda ta opoj nam vsaj enkrat v tednu zabriše vse črne dni nazaj in za naprej. To pa je za ljudi naše vrste neizmerne vrednosti. Kje bi pač našli sicer pozabo, da smo izvržek človeštva...«

»V tem, prijatelji, da se na tak način družite s tovarišicami iz tvornic, ne bo miru v vašem srcu, zakaj...«

»Pa tvoj Patrik?« zareže z nožem deklica izza omizja.

Ne da bi pokazala Marjetka globoke rane, ki ji je zazevala v srcu, je mirno nadaljevala:

»Ali nisem iz iste ulice kakor vi? Ali ne opravljam enakega dela kakor vi? In vendar — ali nisem nad vse srečna?«

»Sí, Marjetka, pa ti si čudež!«

»Ali ni srečna Marija?«

»Je. Tebi je podobna. Toda mi ne moremo za vama. Mi smo oprášeni od tega sveta. Ona luč, ki si jo nam nekoč prižgala, je ugasnila. Vzbudilo se je življenje, ki je bilo močnejše od tvojega nauka. Danes ni več povratka v dobo sanj.«

»Pa saj vendar niso bile to le sanje. Vera v Boga ni sen. To je strašna resnica, ki pretresa vsa človeška srca: ena z upom, druga z brezupom.«

»Marjetka, če bi neskončno dobri Bog gospodaril, kakor praviš, bi ne bilo med njegovimi otroki gospodarjev in sužnjev, marveč sami bratje.«

»Saj taka je vendar njegova zapoved! Ljubezen, ljubezen, ljubezen! Toda človek je to njegovo zapoved spačil. Mar naj zdaj Bog slehernega človeka siloma spreobrača? Vsi imamo dovolj luči. Ako si jo kdo nalašč upihne, mu je Bog ne bo več prižigal. In še: velika resnica je, da bogastvo nekaternikov ni znamenje božje ljubezni, marveč je to le poskus na gladki stezi, kjer ti denarneži povečini zdrsejo in si napravijo zveličanje. — Ravno male ljudi pa Bog posebno ljubi, ker jih vodi skozi očiščevalno trpljenje v svoje kraljestvo...«

»Toda življenje tu je le pretrdo, da bi ga človek mirnodušno prenašal. Ničesar nimamo razen ob sobotah pijačo, ki nam uspava bolest.«

»Vse se bo še spremenilo. Samo božjih postav se držite. Mnogo prostorov je v nebesih, ki so namenjeni vam. Tam boste vi bankirji, veletrgovci, industrijalci, toda brez žela v srcu. Sama ljubezen bo v vas. Onim, ki pijejo danes vašo kri, pa ne bo Bog milostljiv, ker so trdega srca, ker ne poznajo ne ljubezni ne pravice.«

»Kje je še to, nebesa!«

»Ni daleč. Sleherni izmed nas ne bo živel nad sto let v naročju zemlje. Nebesa pa so večnost, ki nimajo konca. In pekel je večnost, ki nima konca. To malo časa, kar bomo živeli, potrpiamo in se držimo postav.«

»Pa kaj hočeš, Marjetka? Mar naj izgubimo svoje fante radi tvojih nebes?«

»Nisem tega rekla. Bog je blagoslovil zakon moža in žene. Tam pa se lahko skupno dvigata v družbi svojih otrok po lestvici k Bogu. Samo vse življenje je treba tako uravnati, da se ne iztiri iz tračnic božjega zakona. Zmerom ni to lahko, toda ravno po trpljenju pridemo do večne sreče.«

Deklice, ki jim jezik ni bil pravičen do Marjetke, so umolknile. Tudi fantje so molčali. Nekom sveto resnobo je priklicala Marjetka, učiteljica ponižanih, v zakajeno gostilniško ozračje. — (Sinclair se izgovori Šenkler.)

(Dalje.)

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

O svetem letu in odpustkih je izdal papež Pij XI. tri pisma (bule). V prvem določa, da za časa sv. leta prenehajo izven Rima vsi odpustki; dovoljuje pa mnogo izjem, n. pr. za bolnike v smrtni nevarnosti, za molitev angeljskega češčenja, za 40 urno pobožnost i. dr. V drugem pismu dovoljuje sveti Oče izredne pravice in pooblastila spovednikom v Rimu. V tretjem so pa naštetih pogoji za prejem jubilejnih odpustkov izven Rima. (To velja predvsem redovnim osebam, ki imajo skupno življenje v samostanih, in vsem, ki vsled upravičenih in trajnih ovir ne morejo romati v Rim. Med te spadajo tudi delavci, ki si sproti z delom služijo vsak dan svoj kruh. — Drugi pogoji za odpustke bodo objavljeni v pastirskih pismih posameznih škofij.

Svečanosti ob otvoritvi svetega leta v Rimu. Priprave za prve dni aprila 1933, ko se slovesno razglasi jubilejno leto, se vrše z vso točnostjo. Predvsem se je poskrbelo, da bodo vsi romarji na italijanskih železnicah za čas svetega leta imeli 50% popusta; skupine po več kot 25 oseb pa plačajo za vozne listke samo 30%. Na vseh romarskih znakih in svetinjah bo glavna značilka križ. Četudi je to sveto leto razglašeno kot izredno, bo sveti Oče vendarle z vsemi običajnimi obredi otvoril tako zvana »sveta vrata« (Porta santa) v cerkvi svetega Petra. Isto se bo izvršilo pri vseh patriarhalnih bazilikah (Sv. Pavla, Marije Snežne, Lateranske) po papeževih zastopnikih. Na praznik vstajenja bo papež Pij XI. opravil v baziliki svetega Petra daritev svete maše z največjo liturgično svečanostjo, kakor jo v Rimu imenujejo »Capella Papale«. Tega liturgičnega obeležja že ni bilo od l. 1870 dalje.

Po veliki pontifikalni maši pa se bo sveti Oče prikazal v veliki loži (Loggia), odkoder je odprt pogled na trg sv. Petra, ter bo vesoljstvu (Urbi et Orbi) podelil apostolski blagoslov. Na predvečer bo sijajna razsvetljava bazilike, kupole in celotne kolonade.

Šest cerkvenih dostojanstvenikov je povišanih v konzistoriju 13. marca, v kardinalski zbor svete katoliške Cerkve. Od 30. junija 1930 že ni bil sklican papeški konzistorij. Med tem časom se je znižalo število kardinalov za 18. Med novimi kardinali so štirje Italijani, dva sta diplomata, štirje so nadškofje v dušnem pastirstvu in sicer: nadškof dunajski dr. Božidar Innitzer, rojen 1875; Elia Dalla Costa nadškof v Florenci, r. 1872; Maurilio Fossati, nadškof v

Turinu, r. 1876; Rodrigo Villeneuve, nadškof v Quebecu (Kanada), r. 1883. — Pietro Fumasoni-Biondi je od l. 1922 dalje apostolski delegat v Washingtonu (Sev. Amerika); msgr. Angelo Marca Dolci pa apost. nuncij v Bukareštu na Romunskem. — Pripomnimo, da je kardinal Fossati redovnik iz kongregacije oblatov sv. Gaudencija, kardinal Villeneuve pa iz kongregacije oblatov brezmad. Spočetja.

Proslava papeževnega dne, postaja vsako leto bolj pristrčna in vsestranska brez posebne reklame. Ljubljanska stolnica je bila 12. febr. t. l. docela napolnjena; govor prevz. knezoškofa o papeštvu temeljit in iskren. Hkrati je pa ljubljanski vladika točno in jasno razložil, kakšne dolžnosti in pravice ima škof, ki je vrhovni učitelj, duhovnik in pastir v svoji škofiji in je torej v vesti in pred Bogom zavezan, da svari, opominja in razjasnjuje, če preti v verskem in nravnem oziru nevarnost od katerekoli strani. — Enaka poročila o proslavi 11. obletnice papeževnega kronanja so objavljali listi tudi iz drugih mest po domovini in od drugod. V Berlinu, ki je povečini protestantsko mesto, so imeli katoličani veličastno zborovanje. Dvorana, ki ima prostora za 20.000 oseb, je bila docela zasedena. Vsi, ki čutijo s Cerkvijo, četudi so politično narazen, so dali duška prekipevajoči ljubezni do svetega Očeta. Papeško himno so peli vsi kakor mogočen enoten zbor. Navzoč je bil škof, nekateri bivši in sedanji ministri, n. pr. Pape in druge odlične osebnosti. — V Beogradu je bila prirejena svečana akademija, prav tako v Sarajevu in v Zagrebu.

Naj spremlja topla molitev vseh zvestih katoličanov zveličavno delo svetega Očeta in naših škofov, ki v težkih časih izvršujejo in nadaljujejo odgovornosti polno službo apostolov Kristusovih.

1100 let krščanstva na Slovaškem. Na splošno se priznavata sveta brata Ciril in Metod kot apostola Moravske in Slovaške, dasi si je krščanstvo na Slovaškem pridobivalo tal že nekaj desetletij poprej. In letos bodo imeli v Nitri, v tem starem škofijskem mestu Slovaške, velike svečanosti, ker je bila tam pred 1100 leti postavljeno prvo krščansko svetišče.

Čehoslovaški ministrski svet je pred kratkim sklenil, da prevzame vlada pokroviteljstvo vseh slavnostnih prireditev. Škof v Nitri pričakuje, da bo ta jubilej mnogo pripomogel za okrepitev verskega življenja med Slovaki.

Nekoliko zgodovine: Po letu 820 je vladal v ozemlju Nitre slovaški knez Privina. Njegov moravski sosed Mojmir I. ga je skušal izpodrinuti. Privina je iskal pomoči pri kralju Ludoviku Nemškem v Regensburgu. Tu je spoznaval krščanstvo in se dal krstiti. Povrnivši se v domovino, je dal sezidati v Nitri cerkev na čast sv. Emeramu. Solnograjski škof Adalram, ki ga je bil krstil, je prišel sam v Nitro, da je novo svetišče posvetil. S tem je bilo tu krščanstvo ukoreninjeno. Toda Privina se ni mogel iznebiti protivnika Mojmirja. Umakniti se je moral, a je dobil kot fevdnik Panonijo od kralja Ludovika. Tako se je začelo širiti krščanstvo tudi v Panoniji. Privina je dal postaviti 18 cerkvâ. Umrl je okrog l. 860. Tako je bila slovanskima apostoloma Cirilu in Metodiju kolikortoliko že pot pripravljena, ko sta prišla za časa Kocelja, Privinovega sina (861—874) v Panonijo, na Slovaško in Moravsko.

Med blažene... Ogromno dela ima kongregacija obredov, da bo mogla pravočasno urediti vse, kar je potrebno za svetniška proglašenja v svetem letu. Najprej pride v poštev bl. Don Bosko in bl. brat Konrad, nato bl. škof Vincencij Strombi († 1824 kot 79letni misijonar. Rodil se je v Rimu, trpel mnogo kot ujetnik prvega cesarja Napoleona.) Dalje se imenuje bl. vdova Marillac, soustanoviteljica reda usmiljenih sestric; dva avguštince eremita in mučenca Martin in Melhijor iz Manile na Filipinskih otokih; trije jezuitski mučenci iz nadškofije Buenos Aires; končno častiv. klarisinja Marija Antigo in častiv. karmelitanica Pavla Pugi.

Dve novi katoliški cerkvi zidajo letos v starem protestantskem mestu Curihu (Zürich), ki pa ima 75.000 katoličanov. Odslej bodo imeli katoličani sedem krasnih cerkvâ in več kapel. Napredek je očitven. — Tudi švicarsko mesto Bern je dobilo novo cerkev, ki je posvečena Materi božji.

Španija posnema sovjetsko Rusijo. V mestu Bilbao, kjer so socialisti dobili večino v občinskem odboru, je bil sprejet predlog, da se odstrani z glavnega trga spomenik Srca Jezusovega. Je to največji spomenik, ki ga je Španija na dan posvečenja presvetemu Srcu Jezusovemu na najlepšem trgu postavila. Katoliški člani mestnega sveta so v znamenje ugovora sejo zapustili. — Tudi prejem svetega obhajila skušajo po bolnišnicah zabranjevati. V mestni bolnišnici sevillski je prosil neki umirajoči komunist, da bi mu poslali duhovnika, a ni bil uslišan. Žalostna tiranija! — V Madridu je velika bolnišnica La Princesa. Dne 8. decembra, na praznik Brezmadežnega

Spočetja je želelo okrog 300 bolnikov prejeti svete zakramente, a glavni ravnatelj je prepovedal. Samo onim, ki so vložili pismeno prošnjo, je bilo dovoljeno. Tega pa mnogi bolniki niso bili zmožni. — V mestu Viktorija je bil urednik katoliškega dnevnika obsojen na 3 in pol leta ječe, ker je objavil članek o španskem framonstvu in naštel imena mestnih prostozidarjev.

Hud udarec. Za vsak narod je velika nesreča, če manjka duhovnikov. V nekaterih francoskih pokrajinah je v tem oziru nastala velika, občutna praznота. V vaseh in trgih pokrajine Creuse je deloma služba božja popolnoma prenehala, ker manjka duhovnikov. Za 266 verskih občin (župnij) je ostalo samo 121 duhovnikov. Posamezni župniki oskrbujejo po 2 do pet občin, a je kljub temu 63 občin brez lastnega duhovnega pastirja.

Krst judovskega pisatelja. V Parizu je bil krščen pisatelj René Schwob. Svetovna vojna, Lourd in sestanek s katoliškim pesnikom Pavlom Claudelom — to so bile tri stopnje na poti h Kristusu.

Osamljeni glasovi. Listi ponatiskujejo pismo, ki ga je objavila hči ruskega pisatelja Leo Tolstega, Aleksandra. Med drugim pravi: V severnem Kavkazu je na tisoče ljudi postreljenih ali jih pa pošiljajo v pregnanstvo. Vstaje skušajo dušiti z grozoto, kakršne Rusija od časa Ivana Groznega še ni doživela. V Kubanu so pomorili cele družine in 45.000 oseb, med njimi žene in otroke pogнали v delavske sibirske naselbine, to je v gotovo smrt. Aleksandra se sklicuje na Zvezo narodov in zaključuje: »Obračam se do vseh, ki še verujejo na občestvo človeštva: na verne ljudi, pisatelje, delavce, matere in gospe, — združite se in vsi skupno protestirajte zoper grozodejstva, ki tlačijo 160 milijonov brezbrambnih Rusov.«

Kardinal Franc Andrej Frühwirth je umrl v Rimu 8. febr. Smrt tega odličnega cerkvenega kneza je povzročila veliko žalost svetemu Očetu, saj je bil pokojni kardinal trajen svetovalec njegov. Ker je bil pa že v letih (87 let), smrt ni presenetila. Pokojni se je zadnja leta mnogo trudil, da se je srečno izvršil proces za svetništvo redovnega tovariša Alberta Velikega iz dominikanskega reda. Življenje kardinala je prepreženo s polnostjo neumornega dela. Rodil se je 21. avg. 1845 na Štajerskem (St. Anna am Aigen). Šolal se je v Gradcu. V dominikanski red je bil sprejet, ko mu je bilo 18 let. Študije je dovršil v Rimu. Ko se je vrnil, je bil nekaj časa profesor v redovni hiši (Gradec) nato provincijal na Dunaju, in končno general vsega reda. Po redovnih pravilih je ostal na tem častnem

mestu 12 let, nakar je postal apostolski nuncij v Monakovem (l. 1907) in obenem naslovni nadškof. Tu je ostal do l. 1915, ko ga je sveti Oče pozval v kardinalski zbor. Dne 27. nov. 1932 je praznoval 25 letni škofovski jubilej v cerkvi del Anima v Rimu. Govoril mu je kot slavnostni pridigar sedanji dunajski nadškof in bodoči kardinal dr. Innitzer.

Novomašnik podeli zakrament sv. krsta svojim staršem. V Indiji (Patibanda, Madras) je novoposvečeni mašnik P. Jožef še isti dan krstil svoje starše, naslednji dan pa jim je podelil v svetem obhajilu Evharističnega Zveličarja. Novomašnik je postal katoliški kristjan, ko mu je bilo 14 let, in sicer proti volji svojih staršev, ki sta sedaj dosegla srečo in milost svetega krsta.

*

»Križa teža — in plačilo«... To je vodilo ljubljanskega knezoškofa dr. Gr. Rožmana, ki se je 12. marca s slovesno službo božjo v stolnici sv. Nikolaja zahvalil božji Previdnosti za milosti tekom 50 let življenja. Kakor v proroškem videnju je ob imenovanju za apostolsko službo slutil težo križa in ostrino trnja, ki je združeno s škofovskim poklicem današnje dobe, zato si je izbral prevzvišeni jubilan tako značilno geslo za svoje višjepastirsko delovanje. V zaupanju na križa plačilo nosi neustrašeno in junaško škofovanja breme, katero mu maklada visoko zvanje.

Vsi verniki obširne škofije, kateri čutimo s Cerkvijo, se zavedamo, kaj imamo v svojem škofu, ki je naš najboljši oče in najzvestejši prijatelj. Ob tem skupnem prazniku smo izpričali svoje spoštovanje in vdanost z gonko molitvijo, da bi božji blagoslov rosil na apostolsko delo prevzvišenega jubilanta. Naj mu ljubi Bog podeli obilo potrebne moči in junaško vztrajnost v nelahki službi.

Ljubljanski verniki so tudi ta dan manifestirali iskreno vdanost Cerkvi in svojemu nadparstirju. Ganljivo je bilo, da se je zlasti dobra mladina vseh šol v tako obilnem številu odzvala vabilu k skupni verski pobožnosti (v dveh največjih cerkvah), ki je veljala škofovskemu jubilantu-mladinoljubu.

Premembe. (Lavantinska škofija.) Odpovedal se je župniji Zavrče tamošnji župnik in dekan Anton Podvinski. — Za upravitelja dekanije Zavrče je imenovan Ignac Škamlec, župnik pri Sv. Andražu v Halozah. Za provizorja v Zavrču je postavljen tamošnji kaplan Konrad Jarh; Franc Satler, kaplan v Sv. Juriju ob Ščavnici, je postal župnik na Gomilskem. Župnije sta menjala Franc Grobar, novoimenovani župnik na Črešnjicah, in Franc Hlastec, župnik pri Sv. Mar-

ku niže Ptuja. — Prestavljeni so gg. kaplani: Rudolf Vahčič iz Rušk Sv. Juriju ob Ščavnici; Anton Radanovič iz Zreč v Braslovče; Janez Leber iz Luč v Zreče in Venceslav Jastrobnik iz Ponikve ob j. žel. v Luče. — (Ljubljanska škofija.) Za župnika v Begunjah pri Lescah je bil umeščen Fr. Gornik. Župnija Hinje je podeljena Frančišku Kolenc. — Imenovani so: Anton Jerman, kaplan na Suhorju, za upravitelja župnije Radovica; Ivan Lončar, kaplan v Hinjah, za upravitelja župnije Nova Oselica; A. Hafner, kurat v Begunjah, za kaplana v Begunjah pri Lescah. — Premeščeni so kaplani: Andrej Kušlan iz Kamne gorice na Trebelno; Ciril Zajec iz Borovnice v Rovte; Janez Jenko iz Sodražice v Dobropolje (Rob); Srečko Huth iz Gorjan pri Bledu v Moravče. — Nameščeni so: Mihael Burja v Dobrničju, Leopold Čampa v Loškem potoku, Janez Kalan v St. Janžu, Boris Koman v Metliki, Ladislav Lampič v Smartnem pri Litiji, Pavel Slapar pri Dev. Mar. v Polju, Anton Smolič v Podzemlju, Fran Starman v Sodražici. — Stalna pokojnina je dovoljena Matiju Novaku, župniku na Radovici in Petru Natlačenu, župniku v St. Rupertu na Dol.

Med rajnimi. Februarja so v Kropi pokopali v pokojnega župnika Mateja Ahačiča, ki je nenadoma šel v večnost. Pokojni je prejel sv. mašniško posvečenje l. 1902. Nato je služboval v Radečah, na Bledu, v Hrenovicah in v Trnju na Krasu. Ko je vsled bolehnosti moral izpreči, je po okrevanju služboval 14 let kot župnik v Lešah. Živčno bolan in potrj je pešal tudi na vidu; zato je zaprosil za pokoj. Rajni župnik je bil znan kot dober pridigar, ascetični pisatelj, strog do sebe in vesten v izpolnjevanju duhovskih obveznosti. Razrvanost živcev in duševno trpljenje ga je morilo do konca. Bog vsevedni in vsedobri, ki je poznal pokojnikove vrline in zasluge, pa tudi notranje boje in težave in končno zmedenost, mu bodi milostljiv! N. p. v m.!

Obnova. Skrajno potrebna popravila pri zvonovih v Mekinjah so bila koncem novembra 1932 izvršena in naenkrat so zvonovi mnogo lepše peli kot poprej. Prav isti čas so se tudi v dušah naših žená in deklet oglasile lepše strune po dobro opravljenih tridnevni duhovnih vajah, ki jih je vodil frančiškam p. Karel Dijak iz Kamnika. Število rednih udeleženk je znašalo krog 150, ki so vse kazale hvalevredno vnemo. Lepše bi skoraj ne bile mogle začeti novega cerkvenega leta kakor s skupnim sv. obhajilom ob sklepu duh. vaj.

Zoper vso nerodnost in nedostojnost, zoper sirovost, razuzdanost in divjost, zoper preklinjevanje, pretepe in poboje se bori,

kdor stopi v boj proti pijančevanju. Berlinsko pisma svetnika J. Kalana poziva vso Slovenijo, naj se po nemškem vzorcu združi in začne triletko treznostne akcije. Vse naše organizacije prosvetne in verske, naj si stavijo ta visoki cilj; narod hočemo dvigniti, vso nečednost iz njega iztrebiti. Ne bomo pa pometali zgolj pajčevine, ampak pajka moramo uničiti, — pajk pa je alkohol.

MARIJINE DRUŽINE.

Iz Dobropolj. Preteklo leto je obhajala dekliška Mar. družba svojo 30 letnico s tridnevniimi duh. vajami pred praznikom Kristusa Kralja. Upamo, da je voditelj salez. Št. Vogrinc s temeljitimi govori vcepil marsikaj dobrega v duše Marijinih deklet. Ob sklepu je bila blagoslovljena nova kapelica slovanskih apostolov sv. Cirila in Metodija. Kip v kapelici je delo našega rojaka Antona Kralja. Ta dan je bilo zopet 14 deklet sprejetih v Mar. družbo. Smrt je ugasnila življenje dvema članicama: Mariji Jamnik iz Ilove gore in Mariji Šporar, »jeruzalemski romarici«, ki je bila vsak dan pri sv. maši.

Tudi Mar. družba fantov je praznovala 30 letnico z duh. vajami od 17.—20. novembra. Lep je bil pogled na 200 fantov, ki so še vestno in točno vse tri dni udeleževali pobožnosti v cerkvi in pazljivo poslušali prisrčne besede g. voditelja Jožefa Košička. Vse tri dni je med sv. mašo prepeval celotni moški zbor. Bil je res praznik v vsakdanjosti fantovskega življenja, ki ga bodo težko pozabili.

Ptuj. (Sv. Peter in Pavel.) Milostipolne dneve je doživela naša kongregacija: duhovnih vaj, ki jih je vodil g. Gabrijel Planinšek iz Maribora od 7. do 11. febr. smo se prav vneto udeleževale. Sklep s skupnim sv. obhajilom je bil vprav na sopraznik Lurške Matere božje.

Naša Mar. družba šteje že okrog 200 članic. Imamo redne mesečne skupščine; skupno sv. obh. pa 10 krat na leto. Na praznik brezmadežnega spočetja Marijinega je vselej tudi sprejem; 8. XII., 1932 se nam je pridružilo 14 novih tovarišic. Dan smo proslavile s kratko prireditvijo. Shodi so dobro obiskani, ker imamo kontrolne listke. »Bogoljub«-a, družbenega glasila, imamo okrog sto. Prebiramo ga prav pridno.

Tovarišice — bodimo značajne in vztrajajmo! Čimdalje bolj bomo čutile same resničnosti vzklika, ki ga izgovarjamo pri shodih: »Glej, kako lepo in prijetno je, če prebivajo sestre skupaj!«

Iz župnije sv. Jakoba ob Savi. Nič se ne čudite, če zapišem najprej nekaj, kar ne spada toliko v naš list: Poročila se je 6. febr.

Mar. družbenka Katarina Kopač iz Podgorice na Črnuče. Nova gospodinja ne bo zamerila, če omenjamo, da je bila nadvse vestna v spolnjevanju družbenih pravil, da je imela in prebirala »Bogoljuba«, »Glasnik«, »Salez. vestnik« in list »Katoliški misijoni«. Četudi je imela mnogo opraviti, ker je vodila doma očetu gospodinjstvo, vendar je dobila še časa tudi za vsakdanjo sv. mašo posebno v majniku in adventu. Dekliška molitvena ura ji je bila kar prekratka. — Ljubeznivost in ponižnost jo je odlikovala, čeprav je bila premožna. Hotela je pa tudi, da dobi vernega, katoliškega moža, kar - žal - mnoge prezro. Kako jo je pomirilo, ko je rekla ženinu, da gre, če more, tudi v delavnikih k sv. maši, in ji je odgovoril: »Ne bom ti branil, še silil te bom.« Težko, težko nam je bilo pri slovesu. Vemo pa, da bo tudi kot zakonska žena vedno zvesta ostala Jezusu in Mariji. Osrečuj in bodi srečna! — Ženin je podaril dekli. Mar. družbi 100 Din, za cerkev pa 200 Din! Ženini, posnemajte! M.

KATOLIŠKA AKCIJA V MISIJONIH.

Nekoliko čudno se nam zdi, pa vendar je resnično, da poznajo tudi misijonske pokrajine Katoliško akcijo. Sv. Oče namreč hoče s Kat. akcijo prenoviti v Kristusovem duhu ves svet, zato vedno iznova poudarja njeno potrebnost. Kamor ne more duhovnik, tam naj Gospodov nauk oznanjajo in branijo — kat. laiki, člani kat. akcije.

Enako nalogo ima Kat. akcija tudi v misijonskih pokrajinah. Nepregledne množice, zakopane v temo poganskih zmot, hrepene po nauku o božji ljubezni, o večni sreči v nebesih, pa manjka misijonarjev zlasti domačinov. Da bi te množice ne ostale za vedno v poganstvu, so se misijonarji že davno začeli posluževati pri oznanjevanju evangelija v duhu Kat. akcije izpreobrnjenih domačinov kot misijonskih učiteljev. Imenujejo jih katehiste ali tudi pomožne misijonarje.

Za katehiste si misijonar izbere izmed svojih izpreobrnjenecv sposobne in za oznanjevanje sv. vere navdušene može, včasih pa tudi dečke, ki jih nato pošlje v posebno šolo. Katehisti morajo biti namreč sami v verskih resnicah zelo dobro poučeni in utrjeni, če hočejo poučevati, posebno še, ker je treba nauke sv. Cerkve tudi braniti in zagovarjati nasproti krivoverskim učiteljem in domačim oblastnikom.

Ko je katehist dokončal svojo šolo na mis. postaji, ga pošlje misijonar v eno ali drugo vas, da tam vodi v svoji baraki (glej sliko!) misijonsko šolo ter razlaga starim in mladim katoliške verske resnice. Misijonar sam vsega tega nikakor ne zmore. Mis. pokrajine posa-

meznih misijonarjev so navadno tako velike, da kljub vednemu potovanju redko pridejo več kot enkrat na leto v vsako vas. Tudi ne more v isti vasi dolgo časa ostati; dolžnost in misijonska gorečnost ga kličeja dalje. In kako naj z enim takim obiskom pridobi ljudi za Kristusa?! Zato je treba poslati ljudem domačega človeka, ki jih na umljiv in preprost način pouči o kat. veri in pripravi na prejem sv. zakramentov. Ko torej pride misijonar, jih še kaj pouči, v veri potrdi in jim podeli sv. zakramente, ki so studenci milosti. Katehisti sedaj skrbe, da vera med novokrščenci ne peša, da se ne vtihotapijo kakšne zmote, obenem pa vzgajajo mladino in skušajo med njo vzbuditi vnemo za duhovski poklic.

Tudi naši misijonarji v Bengaliji (Indiji) bočejo dati ponosnim Bengalcem domačih duhovnikov; a tega velikega cilja ni mogoče doseči brez katehistov. Te je pač treba vzgojiti in plačati. Prav v ta namen vabijo naši misijonarji dobre vernike, družbe, župnije, da bi skrbele za redno mesečno plačo enega ali drugega katehista. (200—500 Din mesečno. Podrobnejše podatke najdeš v Kat. misijonih pod naslovom DAP na ovitku. Pojasnila pa daje in darove zbira: Mis. krožek bogoslovcev, Ljubljana, Semenišče).

Kdor pa ne more ničesar žrtvovati, pa naj kaj moli za izpreobrnjenje poganov, za dobre katehiste, pa tudi za misijonske poklice med našo mladino, ker brez misijonarjev tudi katehistov ni mogoče dobro vzgojiti.

Lojze Turk.

DUHOVNE VAJE.

Dnevi sreče. Iz poročil, ki nam jih pošiljajo udeleženske duhovnih vaj, lahko razberemo, kakšno zadovoljstvo se vseli v srca vseh, ki se odločijo za tri dni samotnega življenja. V dneh od 26.—30. decembra 1932 se je zbralo k zaprtim duhovnim vajam 136 deklet, ki so v Lichenturnovem zavodu dobile ljubezniv sprejem, v stanovskih govorih o. lazaristov pa krepke dušne hrane in navodil za bodoče življenje. Primeren dnevni red, temeljita premišljevanja, tihota lepe kapele, kjer se tako lahko moli, vse to je udeleženske tako objelo, da so se le s težkim srcem ločile in vrnile med svet. Vsem tovarišicam kličejo srečne udeleženske: Pojdite k viru miru, tolažbe in pravega veselja tudi ve. Kos obleke manj — pa rajši k duhovnim vajam. Bogato ste poplačane.

St. Vrhnika. Dovolite mi prostorček v Vašem cenjenemu listu. Rada bi, da bi moje skromne vrstice vzpodbudile še kakšno drugo deklo za duhovne vaje, saj so tudi mene le besede, ki sem jih čitala v »Bogoljubu« privedle do tega, da sem okusila srečo duhovnih

vaj v »Domu Brezmadežne«. Če čutiš, da tudi tebe Bog kliče in vabi, nikar se ne ustavlja temu klicu! Zapusti za par dni goljufivi svet, ki imaš tako malo koristi od njega, in stopi tja v tihi hram, da tam malo bolj resno pomisliš na svojo neumrljivo dušo. Le tu je kraj, kjer se more duša nemoteno poglobiti v svojo notranjost. Ne morem opisati, kaj vse se tu dogaja v človeški duši; za to je moja roka preokretna in pero preslabo. Pridi in se prepričaj!

Udeleženka.

(Podobnih dopisov o sreči duhovnih vaj je uredništvo prejelo več. Ker so si podobni, smo za zdaj sprejeli v list samo dva. Op. ured.)

RAZNO

Letošnji veliki četrtek in veliki petek bodo verniki s podvojeno pobožnostjo molili pred sv. Rešnjim Telesom. Zakaj? Ker obhajamo 1900 letnico Jezusovega trpljenja in njegove odrešilne smrti. Zato je tudi sv. Oče proglasil za letos izredno sv. leto, ki ga katoličani pa tudi drugoverci n. pr. anglikanci z veseljem pozdravljajo.

Po mnenju uglednih raziskovalcev bo prav letos 6. aprila na četrtek pred prvim petkom, preteklo 19 stoletij od prvega velikega četrтка (13. nizana), ko je naš Zveličar postavil zakrament Sv. Rešnjega Telesa in potem na Oljski gori potil krvavi pot. Ta dan bodo skoraj po vsem svetu opravljali katoličani vseh stanov nočno češčenje Sv. Rešnjega Telesa.

Teden pozneje, 13. aprila 1933, pa bo veliki četrtek. Za ta dan se pripravlja pri raznih katoliških narodih in ustanovah posebna akcija, da bi se v spomin na ta dogodek letos opravila izredna slovesna skupna »Sveta ura« v zadoščenje presv. Srcu Jezusovemu.

Kako potrebna je taka molitev tudi za naše kraje! Ali bi ne bilo prav, ko bi se vsa naša domovina skupno zbrala v molitvi in skupno zadoščevala za premnoge žalitve, pa tudi skupno prosila pomoči za ves naš narod in za vse človeštvo?

Pozivamo zlasti **Marijine družbe**, da se te pobožnosti v kar največjem številu udeleže, kakor bo v posameznih župnijah oznanjeno.

Cerkev božjega groba v Jeruzalemu bo letos ob 1900 letnem jubileju smrti našega Odrešenika še posebno privlačna točka vseh, ki bodo poromali v Sveto deželo. V Zagrebu se je osnoval »Jeronomiski putnički odbor« (trg kralja Tomislava 21), ki bo vodil romarje v Palestino. Odhod iz Zagreba 4. julija, dohod na Sveto zemljo 10. julija, bivanje v Jeruzalemu 7 dni skupno z izletom v Betlehem, k Jordanu in ostalo okolico; bivanje v Nazaretu 3 dni skupno z obiskom Galilejskih svetopisemskih krajev.

Odhod iz Palestine 19. julija zvečer. Vrnitev v Zagreb 24. julija. — Cena IV. razred (s skrajšanim sporedom in stanovanjem brez hrane) 4300 Din; III. razred (s popolnim sporedom, stanovanjem in hrano) 7900 Din; II. razred 12.500 Din.

V Lurd. Stalno zagrebško vodstvo oskrbi tudi letos romanje v Lurd. Iz Zagreba se odpeljejo romarji 10. julija. Bivanje v Lurdu od 14. do 17. julija. Vrnitev v Zagreb 21. julija ob 12.30 uri. Vsako leto se pridruži tudi nekaj Slovencev. Prijave do 15. junija na naslov: Stalno vodstvo za lurško romanje, Zagreb, Kaptol 29.

Spovednik sv. Terezije Det. J., p. Božidar Madeleine, prior v samostanu Norbertincev (premonstrantov) v Monday-u blizu Lizijeja, je umrl. Pokojni je na odličnem način sodeloval v odboru za svetniško proglasitev Terezije. Dosegel je starost 89 let.

NAŠE SLIKE.

Naslovnna slika nam kaže vso grenkost Gospodove bolečine, ki jo je za nas preстал pred 1900 leti. Vso grenkost, pa tudi vso neskončno ljubezen do nas. Pomisli večkrat nanjo v času trpljenja. Sliko je napravil umetnik Gvido Reni.

Naš slovenski umetnik Josip Urbanija, ki že dolgo časa živi na Dunaju (Wien VI., Brückengasse 8) nam je zopet poslal sliko dveh zares lepih umetnin. Prva nam kaže **Gospoda**, od mrtvih vstalega. Vse na njem prekipeva zmage, veselja in ljubezni. »Aleluja! Vsakega trpljenja bo enkrat konec. Ko bo za vas najbridkejša kot je bilo zame na veliki petek, mislite na mene, ki sem zmagal greh, pekel in smrt in ves prenovljen zmagoslavno vstal iz zaprtega groba. Aleluja!« — Sveti Peregrin (praznik 26. aprila), svetnik spoznavalec, ki ga tudi v naših krajih precej poznamo. — Jos. Urbanija prav rad sprejema naročila tudi za naše kraje, saj se mora v tujini zelo boriti za svoj obstanek; njegova dela so res cerkvena kot so čitatelji že neštetokrat sami videli iz slik, ki jih je »Bogoljub« že prinesel.

K sliko na ovitku marčeve številke nam piše prijatelj: »Podoba v stalega Zveličarja se je popolnoma ponesrečila...« V pojasnilo vsem, kateri slike niso točno pogledali in morda mislili na vstajenje Jezusovo, to-le: Umetnik je vprizoril karmoči nazorno in pretresljivo oni trenutek iz zadnjevečerne noči, ko se je nesrečni Judež z izdajalskim poljubom približal božjemu Učeniku. Eden izmed biričev je posvetil Jezusu v obraz, drugače je pa trda tema okroginokrog. Slikar je ves prizor izborno pogodil. Glej mirnost Jezusovo — pa

divje poteze na obrazih biričev! — Posnetek izvirne umetnine se morda v toliko ni docela obnesel, ker je temina preveč izrazita.

DOBRE KNJIGE

Prav zanimive Šmarnice izidejo za l. 1933. Spisal jih je gospod svetnik Josip Lavtižar: **Marijina božja pota v Evropi.** Pisatelj nas vodi po Jugoslaviji, Italiji, po Španskem, Portugalskem, Franciji, Nemčiji, Češkem, Poljskem, Avstriji in na Rusko. Vsa opisana božja pota — razen treh — je pisatelj sam obiskal. Opisi so tako zanimivi, da bo vsakdo te Šmarnice gotovo z velikim zanimanjem poslušal. Založil je zgodovinsko knjižico pisatelj sam (p. Rateše na Gorenjskem), in sicer samo 500 izvodov, zato naj se pri založniku kmalu oglasi, kdor jo želi.

Šmarnice Marije Pomočnice. (Dr. Franjo Knific.) Natisnila Salezijanska tiskarna. Ljubljana-Rakovnik, 1932.

Kdor se hoče seznaniti z življenjem bl. Don Boska, kdor hoče proučiti vzgojno metodo po salezijanskih zavodih, najde v teh Šmarnicah dovolj pouka in pojasnil v zvezi s proslavo Marije Pomočnice, ki jo je Don Bosko tako goreče in s tako trdnim zaupanjem častil, in ki je od Nje prejmal očitvidno podporo pri zidavi novega svetišča, pri mladinski vzgoji in pri vseh delih. — Cena 12 Din (pošt. 1 Din) je nizka, ker je knjižica izvršena z domačimi ljudmi v domači tiskarnici.

»Ljubi bližnjega...« Korizmena poslanica (postni pastirski list) dr. Josipa Srebrničiča, škofa na Krku, 1933.

Pastirski list za škofijo na Krku razpravlja primerno za sedanjí čas o ljubezni do bližnjega. Pred 1900 leti nam je božji Zveličar z ustanovitvijo presvete Evarhistije zapustil znamenje nepojmljive ljubezni, pa nas je učil, da moramo tudi mi ljubiti svojega bližnjega. Kakšna bodi ljubezen, ki je moderni svet ne pozna, o tem govori obširno (na dveh tiskanih polah) gori omenjena okrožnica, v kateri pisatelj naznanja veliko evarhistično proslavo, ki bo na Veliko Gospojnico na sredi otoka — v Dobrinju.

ODGOVORI.

N. P. M. Osebnih stvari ne moremo razlagati v listu. Če sporočite naslov, bi Vam mogli pisмено odgovoriti. (Znamko!)

N. D. Kaj in koliko se mora moliti na papežev namen, da se dobi popolni odpustek ob sklepu kake pobožnosti, n. pr. koncem majnika, po sv. obhajilu itd.?

Podobno vprašanje je bilo v »Bogoljubu« že razjasnjeno. Pa še enkrat, ker se rado pozabi:

Če molitev ni posebej določena, si vsak sam molitev izbere; vendar samo motranja molitev ne zadostuje, ampak mora biti obenem tudi zunanja. Kaj in koliko molijo verniki v takem primeru, ko si sami določujejo molitev za odpustke? Splošno velja pravilo, da zadostuje, če molijo Očenaš, Zdravamarija in Čast bodi... petkrat.

Za porcijunkulski odpustek je treba moliti vsaj šestkrat Očenaš, Zdravamarija in Čast bodi... Isto velja za vse popolne odpustke, ki se morejo dobiti tolikokrat, kolikorkrat se obišče določeno svetišče. Toliko se moli pri vsakem obisku.

Kakšne in koliko odpustkov je možno dobiti za premišljevanje križevega pota?

Ze lani smo objavili, da je sedanjí papež Pij XI. odpustke za pobožnost križevega pota navno uredil.

1. Popolni odpustek more dobiti, kdor pravilno opravi to pobožnost in sicer tolikokrat — kolikorkrat...

2. Še en popolni odpustek more dobiti, kdor tisti dan, ko je opravil križev pot, prejme sv. obhajilo, ali če molí križev pot 10 krat in potem v enem mesecu gre k sv. obhajilu.

3. Nepopolni odpustek 10 let in 10 kvadragen za vsako posajo dobi, če je križev pot začel, pa ga iz kateregakoli pametnega vzroka ni končal. Ako pa kdo pri skupni pobožnosti nekaj postaj zamudi, ni deležen odpustkov.

F. G.: Ali molek še obdrži blagoslov, če se posodi drugi osebi? Ali je druga oseba še deležna odpustkov blagoslovljenega »moleka«?

V tej zadevi velja sedaj tole pravilo: Odpustki se izgube, če se »molek«, ki je blagoslovljen, proda, ali za kakšno materialno povračilo odda. — Ne izgube se pa ne, če sem z odpustki obdarjeni »mo-

lek« že rabil, potem ga pa komu drugemu posodim, podarim ali kot dediščino prepustim. Torej more odpustek dobiti tudi ta, komur blagoslovljeni »molek« posodim ali podarim.

F. G.: Kakšen križec se prav za prav zahteva pri »molek«-u, da je veljaven tudi za odpustke in kateri odpustki so za križec podeljeni?

Križec, ki je pripet na »molek«-u, navadno posebej ni blagoslovljen. More se pa blagosloviti; s papeževimi odpustki pa le tedaj, če križec ni iz krhke tvarine.

Križci, kakršne imamo pri »molek«-ih, pa morejo biti blagoslovljeni tudi kot postajni križci. Tvarina križa ne sme biti krhka (torej ne iz svinca, cina, ali iz stekla). Ne zadostuje pa goli križ, marveč na njem mora biti pritrjena podoba Zveličarjeva. Sme biti tudi reliefna, t. j. taka, ki se od križa ne da ločiti.

Odpustki za mesec april 1933.

1. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kakše pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadostje za njej storjena razžaljenja, in molijo po namenu sv. očeta.

2. Nedelja, prva v mesecu, tiha. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. Žalostne M. b. s črnim škapulirjem.

4. Torek. Sv. Benedikt filadelfski. P. o.: a) istim kakor 23. dan; b) istim kakor 26. dan.

5. Sreda, prva v mesecu. Sv. Julijana. P. o.: a) vsem, ki opravijo kakše pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. sv. R. Telesa kakor 6. dan.

6. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi.

7. Petek, prvi v mesecu. Marija sedem žalosti. P. o.: a) vsem, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. R. Telesa kakor 6. dan; d) tistim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom br. za duše v vicah; f) udom br. sv. Družine; g) udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi; h) istim kakor 23. dan.

9. Cvetna nedelja. Tretjerednikom v. o. danes in vsak dan velikega tedna.

13. Veliki četrtek. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih postajnih cerkv; glej »Opombo« k 16. aprilu; b) tistim, ki danes eno uro molijo ali premišlujejo v spomin, da je ta dan Jezus postavil najsv. zakrament; c) tistim, ki danes ali jutri obiščejo »božji grob« in molijo po namenu sv. očeta; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom br. sv. Družine. Kakor za vse odpustke, velja tudi za odpustke velikega tedna, da se morejo sveti zakramenti prejeti v vsej osmini.

14. Veliki petek. Kdor danes popoldne od 3 naprej ali jutri do 11 dopoldne žalostni M. b. vsaj pol ure dela družino z molitvijo ali premišljevanjem, dobi p. o. tisti dan, ko opravi veličnočno spoved in gre k obhajilu. P. o. tistim, ki nosijo višnjevi škapulir.

16. Nedelja. Velika noč. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih postajnih cerkv; glej spodaj »Opombo«; b) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; c) udom škapulirske br. karmelske Matere b. v bratovski ali župni cerkvi; d) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom br. sv. Družine; i) tistim, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec. — Tretjerednikom v. o.; istim še en p. o., če danes ponove svoje obljube.

Opomba. Odpustke rimskih postajnih cerkv morejo dobiti: a) tretjeredniki v redovni cerkvi; b) udje br. presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v župni cerkvi; c) udje br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; mesto obiska bratovske cerkve jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; d) udje br. preč. Srca Marijinega v bratovski cerkvi; e) udje br. preč. Srca Marijinega v bratovski cerkvi; f) udje rožnovenske br. v vsaki cerkvi, če molijo pri petih oltarjih; če jih ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obiščejo tolikrat, kakor da jih je pet; g) udje Marijine družbe v jezuitski cerkvi; kjer te dni, v katerikoli cerkvi, če molijo 7 očenašev in 7 zdravamarij po namenu sv. očeta; h) oni, ki nosijo višnjevi škapulir, v taki cerkvi, v kateri je Marijin oltar; i) oni, ki nosijo beli škapulir, v bratovski ali župni cerkvi; j) udje br. za duše v vicah, v bratovski ali župni cerkvi.

Da se odpustki dobe, se poleg navedenih pogojev zahteva le še prejem sv. zakramentov in molitev po namenu sv. očeta. Kdor vse to izpolni, ima iste odpustke, kakor če bi obiskal prave postajne cerkve v Rimu.

23. Nedelja. Bl. Egidij Asiški. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

24. Ponedeljek. Sv. Fidel. P. o. istim kakor včeraj.

26. Sreda. M. b. dobrega sveta. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjenje sv. vere in po namenu sv. očeta.

28. Petek. Bl. Lukezij. P. o. istim kakor 23. dan.

29. Sobota. Ustanovni dan družbe sv. Petra Klaverja. P. o. istim kakor 26. dan.

30. Nedelja, zadnja v mesecu. Bl. Benedikt Urb. P. o.: a) tistim, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) istim kakor 23. dan.



Oskrbnina: I. razr. 100 Din, II. razr. 80 Din
Zdravnik: Dr. Fr. Dergane, šef-primarij v p.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo
Miklošičeva cesta 6 (v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po najugodnejši obrestni meri ter brez vsakega odbitka. Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama.

Hranilne vloge znašajo nad 160 milijonov dinarjev.

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
SOLSKÉ ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.



NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6/II.

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu
Miklošičeve in Masarykove ceste

ZAVARUJE: požar, zvonove, steklo, vlom, nezgode, jamstvo, avtomobile, življenje v vseh kombinacijah, posmrtninsko zavarovanje
>KARITAS<

Zastopniki so v vseh farah v Sloveniji in v vseh večjih krajih v Jugoslaviji

Zavarujte se in svoje imetje edino pri domači slovenski zavarovalnici

Hranilnica in posojilnica

v Šmartnem pri Litiji r. z. z n. z.

sprejema hranilne vloge in izplačuje na novo vložene takoj v vsakem znesku. Denar je pri njej naložen popolnoma varno, ker jamči zanj poleg rezerv dve hiši in nad 500 članov-posesnikov z vsem svojim premoženjem.

Mestna hranilnica ljubljanska

v Ljubljani, Prešernova ulica št. 3 s podružnico na Miklošičevi cesti št. 13, je največja regulativna hranilnica v Jugoslaviji.

Ima vlog nad 430.000.000.— Din, rezervnih zakladov pa nad 10 milijonov dinarjev.

Za pupilne naložbe ima sodni depozitni oddelek, za varčevanje mladine izdaja domače hranilnike, za pošiljanje po pošti pa svoje položnice. Za vse vloge jamči mestna občina z vsem svojim premoženjem in davčno močjo.

Hranilnica kupuje in prodaja tudi devize in valute najkulantneje. Ta posel opravlja v svoji podružnici na Miklošičevi cesti. Telefon centrale št. 2016 in 2616, podružnice št. 2367, poštni čekovni račun centrale št. 10533, podružnice št. 16138.

Uradne ure za stranke so od 8 do 12 ure dopoldne.

Podaljšaj si življenje!



Življenje moremo podaljšati, bolezni preprečiti, bolezni ozdraviti, slabosti ojačiti, nestalne moremo uvrstiti, in nesrečne napraviti srečne!

Kaj je vzrok vsake bolezni?

Oslabljenje živcev, potrlost, izguba dobrih prijateljev ali svojih bližnjih, razočaranje, strah pred boleznijo, slabe način življenja in mnogo drugih razlogov.

Zadovoljstvo

je najboljši zdravnik! So poti, ki Te morejo dovesti do dobrega razpoloženja, oživiti Tvoj značaj, napolniti Te z novim upanjem; ta pot je pa opisana v razpravi, ki jo že more vsakdo, ki jo zahteva, dobiti takoj in

povsem brezplačno!

V tej mali priročni knjižici je raztolmačeno, kako morete v kratkem času in brez ovire med delom ojačiti živce in mišice, odpraviti slabo razpoloženje, trudnost, raztresenost, oslabiljenje spomina, nerazpoloženje za delo in nebroj drugih boleznih pojavov. Zahtevajte to razpravo, ki Vam bo nudila mnogo prijetnih ur.

Poštno zbirališče:

ERNST PASTERNAK, Berlin SO,
Michaelkirchplatz 13, Abt. 89.



**ZDRAV
ČLOVEK-
DELAVEN
ČLOVEK!**



Koliko ste bolj sveži in sposobni za delo, če ste zdravi. A Vaše zdravje si ohranite najbolj s snago. Za vzdrževanje te čistote je potrebno dobro in nežno milo, katero varuje Vašo kožo in pere perilo temeljito in čisto. Uporabljajte že 80 let poznano

SCHICHTOVO MILO

ZNAMKE JELEN

